

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (trzecia izba)

z dnia 28 stycznia 2015 r. *

Konkurencja — Postępowanie administracyjne — Europejski rynek nadtlenu wodoru i nadboranu sodu — Publikacja decyzji stwierdzającej naruszenie art. 81 WE — Oddalenie wniosku o zachowanie poufności informacji dostarczonych Komisji na podstawie komunikatu w sprawie współpracy — Obowiązek uzasadnienia — Poufność — Tajemnica zawodowa — Uzasadnione oczekiwania

W sprawie T-341/12

Evonik Degussa GmbH, z siedzibą w Essen (Niemcy), reprezentowana przez adwokatów C. Steinlego, M. Holma-Hadullę i C. von Köckritza,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez C. Giolita, M. Kellerbauera oraz G. Meessena, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2012) 3534 final z dnia 24 maja 2012 r. w przedmiocie oddalenia wniosku o zachowanie poufności złożonego przez spółkę Evonik Degussa na podstawie art. 8 decyzji 2011/695/UE przewodniczącego Komisji Europejskiej z dnia 13 października 2011 r. w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (sprawa COMP/38.620 – Nadtlenek wodoru i nadboran sodu).

SĄD (trzecia izba)

w składzie S. Papasavvas, prezes, N.J. Forwood (sprawozdawca) i E. Bieliūnas, sędziowie,

sekretarz: C. Heeren, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 9 kwietnia 2014 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: niemiecki.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 W dniu 3 maja 2006 r. Komisja Wspólnot Europejskich przyjęła decyzję C(2006) 1766 wersja ostateczna dotyczącą postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia o EOG w sprawie przeciwko Akzo Nobel NV, Akzo Chemicals Holding AB, EKA Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L’Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA i Arkema SA (sprawa COMP/38.620 – Nadtlenek wodoru i nadboran sodu) (zwaną dalej „decyzją w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu”).
- 2 W decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu Komisja stwierdziła w szczególności, że skarżąca, Degussa AG, obecnie Evonik Degussa GmbH, brała udział w naruszeniu art. 81 WE na terytorium Wspólnego Obszaru Gospodarczego (EOG) wraz z 16 innymi spółkami działającymi w sektorze nadtlenu wodoru i nadboranu sodu. W związku z tym, że skarżąca była pierwszą spółką, która skontaktowała się z Komisją w grudniu 2002 r. w zastosowaniu komunikatu Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych (Dz.U. 2002, C 45, s. 3, zwanego dalej „komunikatem w sprawie współpracy z 2002 r.”) i w tych ramach w pełni współpracowała, przekazując Komisji wszelkie posiadane przez siebie informacje dotyczące naruszenia, zostało jej udzielone całkowite zwolnienie z grzywiny.
- 3 W 2007 r. na stronie internetowej Dyrekcji Generalnej (DG) „Konkurencja” Komisji (zwanej dalej „DG COMP”) opublikowano pierwszą jawną wersję decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu.
- 4 W piśmie skierowanym do skarżącej w dniu 28 listopada 2011 r. Komisja poinformowała ją o zamiarze opublikowania nowej, bardziej szczegółowej jawnej wersji decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu, oddając całość treści owej decyzji, z wyjątkiem informacji poufnych. W związku z tym Komisja wezwała skarżącą do wskazania w tej decyzji informacji, odnośnie do których zamierzała ona wnieść o zachowanie poufności.
- 5 Uważając, że owa bardziej szczegółowa jawna wersja zawierała informacje poufne, względnie tajemnice zawodowe, skarżąca poinformowała Komisję w piśmie z dnia 23 grudnia 2011 r., że sprzeciwia się przewidzianej publikacji. Na poparcie owego sprzeciwu skarżąca podniosła w szczególności, że owa jawna wersja zawiera wiele informacji, które przekazała ona Komisji w ramach programu łagodzenia sankcji, nazwiska wielu jej pracowników, a także wskazania dotyczące jej stosunków handlowych. Zdaniem skarżącej zamierzona publikacja narusza w związku z tym zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz równego traktowania i może zaszkodzić czynnościom dochodzeniowym Komisji.
- 6 Pismem z dnia 15 marca 2012 r. Komisja poinformowała skarżącą, że akceptuje jej wniosek o wykreślenie z nowej, przeznaczonej do publikacji jawnej wersji wszystkich informacji umożliwiających bezpośrednio lub pośrednio ustalenie źródeł informacji przekazanych na podstawie komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. oraz nazwisk pracowników skarżącej. Komisja uznała jednak, że nie jest zasadne nadanie charakteru poufnego innym informacjom, odnośnie do których skarżąca wniosła o zachowanie poufności.
- 7 Korzystając z możliwości przewidzianej w decyzji 2011/695/UE przewodniczącego Komisji z dnia 13 października 2001 r. w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (Dz.U. L 275, s. 29, zwanej dalej „decyzją w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające”), skarżąca złożyła u owego urzędnika wniosek zmierzający do wykluczenia z podlegającej publikacji wersji jawnej wszelkich informacji, które przekazała ona na podstawie komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r.

Zaskarżona decyzja

- 8 Na mocy decyzji C(2012) 3534 final z dnia 24 maja 2012 r. (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające oddalił w imieniu Komisji wnioski o zachowanie poufności złożone przez skarżącą i w konsekwencji wyraził zgodę na publikację informacji przekazanych przez nią Komisji celem skorzystania z programu łagodzenia sankcji .
- 9 W zaskarżonej decyzji urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające podkreślił na wstępie granice swych uprawnień, które umożliwiły mu jedynie zbadanie, czy dana informacja powinna zostać uznana za poufną, a nie zapobieżenie podnoszonemu naruszeniu przez Komisję uzasadnionych oczekiwań skarżącej.
- 10 Wskazał on następnie, że skarżąca sprzeciwiała się publikacji nowej, bardziej szczegółowej jawnej wersji decyzji w sprawie Nadtlének wodoru i nadboran sodu jedynie ze względu na okoliczność, że zawierała ona informacje przekazane na podstawie komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. i że przekazanie tego rodzaju informacji osobom trzecim mogłoby spowodować u nich szkodę w kontekście powództwa o odszkodowanie wniesionego przed sądami krajowymi. Tymczasem wedle urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające Komisja dysponuje szerokim zakresem uznania przy decydowaniu o publikowaniu zakresu szerszego niż tylko zasadnicza treść jej decyzji. Ponadto odniesienia do dokumentów zawartych w aktach administracyjnych nie stanowiły same w sobie tajemnic handlowych lub innych informacji poufnych.
- 11 Zdaniem urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające skarżąca nie wykazała, że publikacja informacji, które przedstawiła Komisji celem skorzystania z programu łagodzenia sankcji, mogła doprowadzić do powstania po jej stronie poważnej szkody. W każdym wypadku interes przedsiębiorstwa, na które Komisja nałożyła grzywnę w związku z naruszeniem prawa konkurencji, leżący w nieujawnieniu publicznie szczegółów zachowania stanowiącego zarzucane mu naruszenie nie zasługuje na żadną szczególną ochronę. Urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające przypomniał w tym względzie, że skargi o odszkodowanie stanowią integralną część polityki Unii Europejskiej w dziedzinie konkurencji i że w związku z tym skarżąca nie może podnosić uzasadnionego interesu w ochronie przed ryzykiem kierowania do nich tego rodzaju skarg ze względu na ich udział w kartelu wskazanym w decyzji w sprawie Nadtlének wodoru i nadboran sodu.
- 12 Urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające uznał również, że nie jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na argument skarżącej, wedle którego ujawnienie osobom trzecim informacji, które przekazała ona Komisji w ramach programu łagodzenia sankcji, zagraża temu programowi, ponieważ kwestia ta wykraczała poza jego uprawnienia. Przypomniał on w tym względzie, że zgodnie z orzecznictwem jedynie do Komisji należy dokonanie oceny, w jakim zakresie kontekst faktyczny i historyczny, w jaki wpisuje się zarzucane przedsiębiorstwu zachowanie powinien zostać podany do publicznej wiadomości, dopóki nie zawiera informacji poufnych.
- 13 Wreszcie urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające wskazał, że uprawnienia udzielone mu na podstawie art. 8 decyzji w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające ograniczały się do dokonania oceny, w jakim zakresie informacje były objęte tajemnicą zawodową lub powinny być korzystać z poufnego traktowania z innego tytułu. W związku z tym stwierdził on, że nie jest kompetentny w zakresie orzekania w przedmiocie argumentów skarżącej, wedle których publikacja informacji, które przekazała ona w ramach programu łagodzenia sankcji, doprowadziłaby do nieuzasadnionego odmiennego jej traktowania względem innych uczestników naruszenia, w przypadku których przewidziano sankcje w decyzji w sprawie Nadtlének wodoru i nadboran sodu, i naruszyłyby w ten sposób zasadę równości traktowania.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 2 sierpnia 2012 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.
- 15 Postanowieniem z dnia 16 listopada 2012 r. w sprawie Evonik Degussa/Komisja, (T-341/12 R, EU:T:2012:604) prezes Sądu postanowił zawiesić wykonanie zaskarżonej decyzji oraz nakazać Komisji powstrzymanie się od publikacji wersji decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu, która byłaby w odniesieniu do skarżących bardziej szczegółowa niż wersja opublikowana w 2007 r. na stronie internetowej DG COMP.
- 16 Ze względu na zmianę składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do trzeciej izby, której w rezultacie przekazana została niniejsza sprawa.
- 17 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (trzecia izba) postanowił o otwarciu procedury ustnej i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem zażądał przedstawienia przez Komisję pewnego dokumentu. Komisja przedstawiła żądany dokument w wyznaczonym terminie.
- 18 Wystąpienie stron i ich odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd wysłuchano na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2014 r.
- 19 W dniu rozprawy skarżąca przedstawiła kopię pisma Komisji z dnia 11 lutego 2014 r. dotyczącego postępowania arbitrażowego toczącego się w Stanach Zjednoczonych Ameryki. W odpowiedzi na wezwanie prezesa trzeciej izby do przedstawienia uwag dotyczących owego nowego dokumentu w terminie jednego tygodnia od rozprawy Komisja stwierdziła w piśmie doręczonym do sekretariatu Sądu w dniu 15 kwietnia 2014 r., że sprzeciwia się jego uwzględnieniu w niniejszym postępowaniu z uwagi na zwłokę w jego złożeniu.
- 20 Skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 21 Komisja wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

- 22 Skarżąca podnosi zasadniczo na poparcie swojej skargi pięć zarzutów. Dotyczą one, po pierwsze, naruszenia art. 8 decyzji dotyczącej zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające, praw skarżącej do dobrej administracji i do bycia wysłuchaną, po drugie, braku wystarczającego uzasadnienia, po trzecie, naruszenia prawa do ochrony tajemnicy zawodowej ustanowionego w art. 339 TFUE i w art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC”) oraz poufnego charakteru informacji, które Komisja zamierza opublikować, po czwarte, naruszenia zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa oraz równego traktowania, i po piąte, naruszenia zasady celowości wpisanej w art. 28 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 TFUE] i [102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1) oraz naruszenia pkt 48 obwieszczenia Komisji dotyczącego zasad dostępu do

akt Komisji w sprawach na mocy art. [101 TFUE] i 102 [TFUE], art. 53, 54 i 57 porozumienia EOG oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 (Dz.U. 2005, C 325, s. 7, zwanego dalej „komunikatem w sprawie dostępu do akt”).

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 8 decyzji dotyczącej zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające, praw skarżącej do dobrej administracji i do bycia wysłuchaną

- 23 Zarzut ten dzieli się na dwie części. W pierwszej części skarżąca zarzuca urzędnikowi przeprowadzającemu spotkanie wyjaśniające, że nie zbadał co do istoty argumentów dotyczących naruszenia zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz równego traktowania, które mu przedstawiła, podobnie jak argumentu, wedle którego zamierzona publikacja Komisji naruszała zasadę wpisaną w art. 28 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003, zgodnie z którym informacje zebrane w zastosowaniu art. 17–22 owego rozporządzenia mogą być wykorzystywane jedynie w celu, w jakim zostały one zebrane. Ograniczając badanie do samej kwestii, czy informacje, w przypadku których skarżąca sprzeciwiła się publikacji, były poufne, urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające nieprawidłowo zawęził zakres kontroli, do której jest uprawniony w zastosowaniu art. 8 decyzji dotyczącej zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające.
- 24 W drugiej części tego zarzutu skarżąca podnosi, że w związku z tym, że urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające nie orzekł w przedmiocie niektórych argumentów, które przedstawiła, przyjął zaskarżoną decyzję z naruszeniem jej prawa do dobrej administracji zagwarantowanego w art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Zaniechanie to stanowi również naruszenie prawa skarżącej do bycia wysłuchaną w ramach procedury administracyjnej ustanowionej w art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych.
- 25 Komisja kwestionuje tę argumentację.
- 26 Co się tyczy pierwszej części rozpatrywanego zarzutu należy na wstępie wskazać, że w owym zarzucie skarżąca zasadniczo zarzuca urzędnikowi przeprowadzającemu spotkanie wyjaśniające brak udzielenia odpowiedzi na trzy różne podniesione przez nią argumenty, gdzie każdy z nich może stanowić przeszkodę dla zamierzonej przez Komisję publikacji bardziej szczegółowej jawnej wersji decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu. Argumenty te dotyczą, po pierwsze, naruszenia zasady celowości wpisanej w art. 28 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003, wedle którego informacje zebrane w zastosowaniu art. 17–22 owego rozporządzenia mogą być wykorzystywane jedynie w celu, w jakim zostały one zebrane, po drugie, naruszenia uzasadnionych oczekiwań pokładanych przez skarżącą w tym, że sporne informacje nie zostaną opublikowane, oraz po trzecie, w naruszeniu zasady równości traktowania w związku z faktem, że owa publikacja doprowadziłaby do postawienia skarżącej w mniej korzystnej sytuacji od innych adresatów decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu, które nie współpracowały z Komisją, w ramach ewentualnych powództw odszkodowawczych wniesionych przez poszkodowanych poprzez naruszenie prawa konkurencji, w przypadku którego przewidziano sankcje w owej decyzji.
- 27 Zgodnie z art. 1 ust. 1 decyzji dotyczącej zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające kompetencje i funkcje owego urzędnika, wyznaczonego do postępowania z zakresu konkurencji, są określone w owej decyzji.

28 Artykuł 8 ust. 1–3 decyzji w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające stanowi, co następuje:

„1. Jeżeli Komisja zamierza ujawnić informacje, które mogą stanowić tajemnicę handlową lub innego rodzaju informację poufną przedsiębiorstwa lub osoby, [DG COMP] informuje to przedsiębiorstwo lub tę osobę na piśmie o takim zamiarze, podając jednocześnie przyczyny, dla których Komisja zamierza te informacje ujawnić. Wyznacza się termin, w którym dane przedsiębiorstwo lub dana osoba może dostarczyć wszelkie uwagi na piśmie.

2. Jeżeli zainteresowane przedsiębiorstwo lub zainteresowana osoba sprzeciwia się ujawnieniu danych informacji, może przekazać tę sprawę urzędnikowi przeprowadzającemu spotkanie wyjaśniające. Jeżeli urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające uzna, że informacje mogą zostać ujawnione, ponieważ nie stanowią tajemnicy handlowej ani innego rodzaju informacji poufnej lub ponieważ istnieje nadrzędny interes w ich ujawnieniu, odnotowuje się to w uzasadnionej decyzji, o której powiadamia się zainteresowane przedsiębiorstwo lub zainteresowaną osobę. Decyzja określa termin, po którym te informacje zostaną ujawnione. Ten termin nie może być krótszy niż jeden tydzień od daty powiadomienia.

3. Ustępy pierwszy i drugi stosuje się z uwzględnieniem niezbędnych zmian do ujawnienia informacji poprzez publikację w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*”.

29 Co się tyczy, po pierwsze, zarzutu, że urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające nie zbadał argumentu dotyczącego naruszenia zasady celowości – o ile można stwierdzić, że skarżąca podniosła przed nim konkretnie tego rodzaju argument we wniosku z dnia 10 kwietnia 2012 r. – należy przyjąć stanowisko Komisji, wedle którego w zaskarżonej decyzji udzielona została odpowiedź w tej kwestii. W pkt 19 zaskarżonej decyzji urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające wskazał, że pod warunkiem poszanowania tajemnicy zawodowej do Komisji należy ustalenie, które informacje zamierza ona opublikować poza istotną treścią przyjętej przez nią decyzji na podstawie art. 23 rozporządzenia nr 1/2003. Tymczasem w pkt 20 i 21 zaskarżonej decyzji urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające oddalił argument skarżącej, wedle którego tego rodzaju publikacja jest wykluczona w zakresie dotyczącym informacji, które zostały przekazane Komisji celem skorzystania z programu łagodzenia sankcji.

30 W związku z tym, bez uchybienia badaniu ważności tego podejścia w ramach piątego zarzutu, z zaskarżonej decyzji wynika w sposób dorozumiany, ale jasny, że publikacja informacji dobrowolnie przekazywanych przez przedsiębiorstwa wnoszące o skorzystanie z programu łagodzenia sankcji w braku sprzeciwu owego przedsiębiorstwa nie uchybia zasadzie wpisanej w art. 28 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003, wedle którego informacje zebrane przez Komisję w toku dochodzenia dotyczącego naruszenia prawa konkurencji mogą być wykorzystywane jedynie w celu, w jakim zostały one zebrane.

31 Co się następnie tyczy argumentów, wedle których urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające nie odpowiedział na zastrzeżenia dotyczące naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań pokładanych w tym, że sporna publikacja nie nastąpi oraz naruszenia zasady równego traktowania, należy wskazać, że argumenty te zostały przedstawione przez skarżącą w jej wniosku złożonym u urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w dniu 10 kwietnia 2012 r.

32 Chodzi zatem o ustalenie, czy urzędnik ów zgodnie z prawem uznał w pkt 15 i 24 zaskarżonej decyzji swój brak właściwości w zakresie orzeczenia w przedmiocie tych argumentów, mając na uwadze ograniczenia uprawnień udzielonych mu na podstawie art. 8 decyzji w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające.

- 33 W tym względzie należy w pierwszej kolejności wskazać, iż Sąd orzekł, że gdy urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające podejmuje decyzję na podstawie art. 9 ust. 3 decyzji Komisji 2001/462/WE, EWWiS z dnia 23 maja 2001 r. w sprawie zakresu uprawnień funkcjonariuszy ds. przesłuchań w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (Dz.U. L 162, s. 21), zastąpionego art. 8 ust. 3 decyzji w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające, jest on zobowiązany nie tylko do zbadania, czy przedstawiona mu wersja decyzji nakładającej karę za naruszenie art. 81 WE zawiera tajemnice handlowe lub inne poufne informacje korzystające z podobnej ochrony, ale musi on również zbadać, czy ta wersja zawiera inne informacje, które nie mogą zostać ujawnione publicznie bądź ze względu na przepisy prawa wspólnotowego przyznające im szczególną ochronę, bądź ze względu na to, że dotyczą one informacji, które z uwagi na swój charakter są objęte tajemnicą zawodową (wyroki: z dnia 30 maja 2006 r., Bank Austria Creditanstalt/Komisja, T-198/03, Zb.Orz., EU:T:2006:136, pkt 34; z dnia 12 października 2007 r., Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Komisja, T-474/04, Zb.Orz., EU:T:2007:306, pkt 66).
- 34 Z orzecznictwa tego wynika również, że w ramach owych przepisów szczególnie chroniących niektóre informacje rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001, L 8, s. 1) i art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43) przewidują wyjątki od prawa dostępu do dokumentów instytucji ustanowione w art. 2 ust. 1 ostatniego z wymienionych rozporządzeń (ww. w pkt 33 wyrok Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Komisja, EU:T:2007:306, pkt 64).
- 35 Należy następnie podkreślić, że w chwili, w której zostały wydane ww. w pkt 33 wyrok Bank Austria Creditanstalt/Komisja (EU:T:2006:136) oraz ww. w pkt 33 wyrok Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Komisja (EU:T:2007:306), art. 9 decyzji 2001/462 dotyczył jedynie tajemnic handlowych przedsiębiorstw objętych dochodzeniem w sprawie naruszenia prawa konkurencji. Przepis ten różnił się zatem w tym aspekcie od obowiązującego następnie art. 8 decyzji w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające, który odnosi się zarówno do tajemnic handlowych, jak również do innych informacji poufnych.
- 36 Jak zostało jednak podkreślone w pkt 33 powyżej, w ramach swego orzecznictwa cytowanego w tym punkcie Sąd nadał art. 9 ust. 3 decyzji 2001/462 wykładnię wykraczającą poza brzmienie owego przepisu w oparciu o analizę kontekstu i jego celów.
- 37 Sąd wskazał w tym zakresie przede wszystkim, że art. 9 decyzji 2001/462 ma na celu urzeczywistnienie, na płaszczyźnie proceduralnej, przewidzianej przez prawo wspólnotowe ochrony informacji, które znajdowały się w posiadaniu Komisji w ramach postępowań w sprawach z zakresu konkurencji (ww. w pkt 33 wyrok Bank Austria Creditanstalt/Komisja, EU:T:2006:136, pkt 28). Przypominając w tym względzie o ochronie informacji, które ze względu na swój charakter objęte są tajemnicą zawodową zgodnie z art. 20 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r., pierwszego rozporządzenia wprowadzającego w życie art. [81 WE] i [82 WE] (Dz.U. 1962, 13, s. 204), Sąd wskazał, że zgodnie z orzecznictwem zakres informacji chronionych tajemnicą zawodową rozciąga się ponad tajemnice zawodowe przedsiębiorstw (ww. w pkt 33 wyrok Bank Austria Creditanstalt/Komisja, EU:T:2006:136, pkt 29).
- 38 Sąd wskazał następnie z jednej strony, że dwa pierwsze akapity art. 9 decyzji 2001/462 dotyczą ujawnienia informacji osobom, przedsiębiorstwom lub związkom przedsiębiorstw dla celów wykonania ich prawa do bycia wysłuchanym w ramach postępowania w sprawie z zakresu konkurencji, a z drugiej strony, że procedura przewidziana w tych dwóch pierwszych akapitach ma zastosowanie jedynie mutatis mutandis do przewidzianego w akapicie trzecim tego przepisu ujawnienia informacji poprzez ich publikację w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Prowadzi to między innymi do tego, że w przypadku gdy urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające podejmuje decyzję na podstawie

art. 9 akapit trzeci decyzji 2001/462, jest on zobowiązany czuwać nad poszanowaniem tajemnicy zawodowej w odniesieniu do informacji, które nie wymagają tak szczególnej ochrony, jak ochrona przyznana tajemnicom handlowym, a w szczególności informacji, które mogą zostać przekazane do wiadomości osób trzecich uprawnionych do bycia wysłuchanym w ich przedmiocie, lecz których poufny charakter stoi na przeszkodzie ich ujawnieniu opinii publicznej (ww. w pkt 33 wyrok Bank Austria Creditanstalt/Komisja, EU:T:2006:136, pkt 31).

- 39 Sąd uzasadnił ponadto swą szeroką wykładnię art. 9 decyzji 2001/462 odsyłając do motywu 9 owej decyzji, wedle której „[p]rzy ujawnianiu informacji na temat osób fizycznych należy w szczególności uwzględnić przepisy rozporządzenia [...] nr 45/2001” (ww. w pkt 33 wyrok Bank Austria Creditanstalt/Komisja, EU:T:2006:136, pkt 32).
- 40 Tego rodzaju stwierdzenia pozostają istotne pod rządami decyzji w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające.
- 41 Podobnie jak art. 9 decyzji 2001/462, art. 8 decyzji w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające ma bowiem na celu urzeczywistnienie, na płaszczyźnie proceduralnej, przewidzianej przez prawo Unii ochrony informacji, które Komisja uzyskała w ramach postępowań w sprawach z zakresu konkurencji, przewidzianych od tej pory w art. 28 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003. W związku z tym art. 8 dokonuje tego samego rozróżnienia, które zostało przypomniane w pkt 38 powyżej, pomiędzy ochroną poufności informacji względem osób trzecich korzystających z prawa do bycia wysłuchanym w ramach postępowania w sprawie z zakresu konkurencji, a szerszą ochroną, jaką należy zapewnić przy planowanej publikacji w dzienniku urzędowym. Ponadto motyw 23 decyzji w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające przejmuje co do zasady brzmienie motywu 9 decyzji 2001/462, odnosząc się do konieczności uwzględnienia przez urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w szczególności przepisów rozporządzenia nr 45/2001 przy ujawnianiu informacji dotyczących osób fizycznych.
- 42 Jednakże w niniejszej sprawie zasady uzasadnionych oczekiwań i równości traktowania, powołane przez skarżącą przed urzędnikiem przeprowadzającym spotkanie wyjaśniające, nie stanowią przepisów mających na celu w szczególności ochronę przed publicznym ujawnieniem informacji tego rodzaju, jakie zostały przekazane Komisji przez skarżącą celem złagodzenia sankcji.
- 43 Zasady te – odmiennie niż w przypadku, przykładowo, przepisów zawartych w rozporządzeniu nr 45/2001 w zakresie dotyczącym przetwarzania danych osobowych przez organy i instytucje Unii lub w przypadku art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 w zakresie dotyczącym wyjątków od prawa dostępu do dokumentów – nie mają na celu w szczególności ochrony poufności informacji lub dokumentów. Wobec tego że zasady te jako takie nie są związane z przewidzianą w prawie Unii ochroną informacji, które Komisja uzyskała w ramach postępowań w sprawach z zakresu konkurencji, wykraczają one poza ramy kompetencji urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające udzielonych mu na podstawie art. 8 decyzji w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające.
- 44 Z powyższego wynika, że w niniejszej sprawie urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające słusznie uznał brak swej właściwości w zakresie udzielenia odpowiedzi na zastrzeżenia dotyczące spornej publikacji podniesione przez skarżącą na podstawie zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i równości traktowania.
- 45 Co się ponadto tyczy argumentu – przedstawionego przez skarżącą na poparcie zarzutu pierwszego – wedle którego zaskarżona decyzja jest obarczona oczywistym błędem w ocenie, ponieważ żadna ze służb Komisji nie zbadała przedstawionych przez skarżącą podstawowych zastrzeżeń dotyczących publikacji bardziej szczegółowej wersji jawnej decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu, argument ów jest bezzasadny.

- 46 Zarzut ów opiera się bowiem, jak słusznie podniosła Komisja, na błędnej przesłance, wedle której Komisja w sposób ogólny nie przedstawiła swego stanowiska w tym zakresie.
- 47 W piśmie skierowanym przez DG COMP do skarżącej w dniu 28 listopada 2011 r. Komisja wskazała, że zdecydowała ona o publikacji nowej, bardziej szczegółowej jawnej wersji decyzji w sprawie Nadtlének wodoru i nadboran sodu ze względów przejrzystości.
- 48 Ponadto z pisma DG COMP skierowanego do skarżącej w dniu 15 marca wynika, że w ramach analizy podstawowych zastrzeżeń względem spornej publikacji Komisja uznała, że powinna wyważyć w szczególności ochronę celów czynności dochodzeniowych, do której odnosi się odstępstwo od zasady przejrzystości przewidziane w art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001 z uzasadnionymi interesami stron. Komisja wskazała ponadto, że dokument tego rodzaju jak oświadczenie przedsiębiorstwa nie korzysta z ochrony w związku z samym faktem, że został on przedstawiony w ramach wniosku o złagodzenie sankcji, i że przewidziana publikacja nie narusza celów czynności dochodzeniowych. Podkreśliła ona ponadto, że należało w niniejszej sprawie uwzględnić art. 4 ust. 7 rozporządzenia nr 1049/2001, na podstawie którego wyjątki od prawa dostępu do dokumentów przewidziane w trzech pierwszych ustępach tego artykułu miały zastosowanie wyłącznie w okresie, w którym przewidziana w nich ochrona była uzasadniona z uwagi na treść dokumentu. Komisja wywnioskowała z powyższego, że sporna publikacja nie powodowała naruszenia uzasadnionych oczekiwań skarżącej.
- 49 W związku z tym, wbrew stanowisku skarżącej, Komisja właściwie zbadała podstawowe zastrzeżenia co do spornej publikacji sformułowane przez skarżącą.
- 50 Wreszcie mając na uwadze stwierdzenia dokonane w pkt 30, 44 i 49 powyżej, należy oddalić jako bezzasadną drugą część rozpatrywanego zarzutu, w ramach której skarżąca podniosła, że odmówienie przez urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające udzielenia odpowiedzi na niektóre jej zastrzeżenia co do spornej publikacji stanowiła naruszenie jej prawa do dobrej administracji, zagwarantowanego w art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych oraz jej prawa do bycia wysłuchaną w ramach procedury administracyjnej ustanowionej w art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych.
- 51 Z powyższego wynika, że zarzut pierwszy jest bezzasadny i należy go oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia

- 52 Skarżąca zarzuca urzędnikowi przeprowadzającemu spotkanie wyjaśniające brak wystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji z naruszeniem art. 296 TFUE i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych oraz art. 8 ust. 2 decyzji w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające. W zaskarżonej decyzji nie wskazano uzasadnienia dla publikacji bardziej szczegółowej jawnej wersji decyzji w sprawie Nadtlének wodoru i nadboran sodu pięć lat po opublikowaniu jej pierwszej jawnej wersji. Skarżąca przyznaje, że Komisja wskazała motywy związane z przejrzystością w piśmie skierowanym do niej w dniu 28 listopada 2011 r., podnosi jednak, że samo to wskazanie nie umożliwia zrozumienia powodów, dla których Komisja stwierdziła, że pierwsza jawna wersja, opublikowana na jej stronie internetowej w 2007 r., nie spełniała już tych wymogów. Szczególne uzasadnienie tego aspektu w samej zaskarżonej decyzji byłoby tym bardziej konieczne, że decyzja Komisji dotycząca opublikowania bardziej szczegółowej jawnej wersji decyzji w sprawie Nadtlének wodoru i nadboran sodu stanowiła odstępstwo od wcześniejszej praktyki administracyjnej.
- 53 Komisja podnosi, że zaskarżona decyzja, rozpatrywana w swym kontekście, jest w tym zakresie uzasadniona w wystarczający sposób.

- 54 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem obowiązek uzasadnienia indywidualnej decyzji ma za zadanie zapewnić sądowi Unii możliwość kontroli zgodności z prawem decyzji oraz przedstawić zainteresowanemu wskazówki wystarczające do ustalenia, czy decyzja jest zasadna lub, ewentualnie, czy nie zawiera wady pozwalającej na zakwestionowanie jej ważności, przy czym zakres tego obowiązku zależny jest od charakteru rozpatrywanego aktu i okoliczności, w jakich został on wydany (wyroki: z dnia 9 listopada 1983 r., *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Komisja*, 322/81, Rec, EU:C:1983:313, pkt 14; z dnia 11 grudnia 1996 r., *Van Megen Sports przeciwko Komisji*, T-49/95, Rec, EU:T:1996:186, pkt 51).
- 55 Wobec tego o ile zgodnie z art. 296 TFUE Komisja jest zobowiązana do wskazania elementów stanu faktycznego i prawnego, od których zależy uzasadnienie prawne decyzji, i rozważań, które doprowadziły ją do jej wydania, o tyle nie jest wymagane, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne elementy faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi tego postanowienia, winna opierać się nie tylko na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawnych regulujących daną dziedzinę (zob. wyroki: z dnia 2 kwietnia 1998 r., *Komisja/Sytraval i Brink's France*, C-367/95 P, Rec, EU:C:1998:154, pkt 63 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 26 października 2012 r., *CF Sharp Shipping Agencies/Rada*, T-53/12, Zb.Orz., EU:T:2012:578 pkt 37). W szczególności akt niekorzystny jest wystarczająco uzasadniony, jeżeli został wydany w okolicznościach znanych zainteresowanemu, pozwalając mu na zrozumienie treści przyjętego względem niego środka (wyrok z dnia 15 kwietnia 2011 r., *Republika Czeska/Komisja*, T-465/08, Zb.Orz., EU:T:2011:186, pkt 163).
- 56 Ów obowiązek uzasadnienia jest wprowadzony w życie w art. 8 ust. 2 w związku z ust. 3 decyzji w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w zakresie dotyczącym decyzji, które leżą w gestii tego urzędnika w sprawach wniosków o zachowanie poufności niektórych informacji w ramach postępowań dotyczących stosowania reguł konkurencji.
- 57 W niniejszej sprawie zarówno z pisma skarżącej z dnia 23 grudnia 2011 r. skierowanego do DG COMP, jak również z pisma skierowanego do urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w dniu 10 kwietnia 2012 r. wynika, że skarżąca podniosła w toku postępowania administracyjnego, iż publikacja nowej wersji decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu, zawierającej informacje przekazane przez nią dobrowolnie celem skorzystania z komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r., naruszałaby jej uzasadnione oczekiwania, a ponadto nie byłaby w żaden sposób uzasadniona nadrzędnym interesem publicznym. Z owych pism wynika ponadto, że skarżąca podniosła, iż tego rodzaju publikacja stanowiłaby odstępstwo od uprzedniej praktyki administracyjnej Komisji, polegającej na nieujawnianiu osobom trzecim informacji, które zostały jej przekazane przez przedsiębiorstwa w ramach programu łagodzenia sankcji.
- 58 Należy w tym względzie wskazać, że o ile urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające nie odniósł się szczegółowo do istoty każdego z tych argumentów, to jak wynika zasadniczo z badania pierwszego zarzutu, miało to miejsce z uwagi na poszanowanie zakresu uprawnień udzielonych mu na podstawie art. 8 decyzji w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające.
- 59 Jednakże, jak wynika z pkt 49 powyżej, zaskarżona decyzja została przyjęta pod koniec postępowania administracyjnego, w toku którego Komisja została wezwana do udzielenia odpowiedzi na podniesione przez skarżącą podstawowe zastrzeżenia dotyczące przewidzianej publikacji, które wykraczały poza ramy uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające.
- 60 W tych okolicznościach i celem zagwarantowania skutecznej ochrony prawnej skarżącej należy rozpatrzyć zaskarżoną decyzję w kontekście okoliczności jej przyjęcia i stwierdzić w związku z tym, że owa decyzja zawiera w sposób dorozumiany, ale jasny stanowiska Komisji w przedmiocie zamierzonej publikacji wyrażone przez DG COMP w zakresie, w jakim dotyczą one aspektów, które nie są objęte uprawnieniem urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające.

- 61 Ukształtowana w ten sposób zaskarżona decyzja umożliwia skarżącej zrozumienie okoliczności faktycznych i prawnych, od których zależy jej uzasadnienie.
- 62 W tym kontekście, po pierwsze, jak już wskazano w pkt 47 powyżej, w piśmie skierowanym przez DG COMP do skarżącej w dniu 28 listopada 2011 r. Komisja uzasadniła swój zamiar opublikowania jawnej i bardziej szczegółowej wersji decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu powołując się na cel przejrzystości.
- 63 Po drugie, o ile prawdą jest, że urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające stwierdził brak swej właściwości do badania ewentualnego naruszenia uzasadnionych oczekiwań skarżącej ze względu na to, że tego rodzaju badanie wykroczyłoby poza zakres jego uprawnień wynikający z art. 8 decyzji w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające, o tyle Komisja w piśmie skierowanym do skarżącej w dniu 15 marca 2012 r. w sposób wyraźny odpowiedziała na jej argument, wedle którego sporna publikacja naruszała jej uzasadnione oczekiwania.
- 64 Jak podkreślono już w pkt 48, ze wskazanego pisma wynika bowiem zasadniczo, że w ramach analizy podstawowych zastrzeżeń względem spornej publikacji Komisja uznała, że powinna wyważyć w szczególności ochronę celów czynności dochodzeniowych, do której odnosi się odstępstwo od zasady przejrzystości przewidziane w art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001, z uzasadnionymi interesami stron. Komisja wskazała ponadto, że dokument nie korzysta z ochrony w związku z samym faktem, że został on przedstawiony w ramach wniosku o złagodzenie sankcji, i że przewidziana publikacja nie narusza celów czynności dochodzeniowych. Podkreśliła ona ponadto, że należało w niniejszej sprawie uwzględnić art. 4 ust. 7 rozporządzenia nr 1049/2001, na podstawie którego wyjątki od prawa dostępu do dokumentów przewidziane w trzech pierwszych ustępach tego artykułu miały zastosowanie wyłącznie w okresie, w którym przewidziana w nich ochrona była uzasadniona z uwagi na treść dokumentu. Komisja wywnioskowała z powyższego, że sporna publikacja nie powodowała naruszenia uzasadnionych oczekiwań skarżącej.
- 65 Po trzecie, w zaskarżonej decyzji wskazano kilka aspektów uzasadniających oddalenie wniosków o zachowanie poufności wniesionych przez skarżące. Ponadto urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające podkreślił w niej na wstępie, że odniesienia do dokumentów zawartych w aktach administracyjnych nie stanowiły, same w sobie tajemnic handlowych lub innych informacji poufnych. Oddalenie wniosków o zachowanie poufności zostało następnie uzasadnione z jednej strony szerokim zakresem swobodnego uznania Komisji w odniesieniu do publikowania większego zakresu, niż tylko zasadniczej treści decyzji przyjmowanych przez nią w zastosowaniu art. 23 rozporządzenia nr 1/2003, z drugiej strony okolicznością, że skarżąca nie wykazała, że publikacja informacji, które przekazała Komisji na podstawie komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. stanowiła dla nich ryzyko powstania poważnej szkody, a z trzeciej strony okolicznością, że nawet gdyby przyjąć, że takie ryzyko zostało wykazane, z orzecznictwa wynika, że interes skarżącej w nieujawnianiu publicznie szczegółów jej udziału w naruszeniu nie zasługuje na ochronę. Urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające dodał, że wskazane orzecznictwo ma w niniejszej sprawie zastosowanie przez analogię, ponieważ jakkolwiek na skarżącą nie została nałożona grzywna w decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu, to jednak w decyzji tej stwierdzono jej udział w jednolitym i ciągłym naruszeniu art. 81 WE oraz art. 53 porozumienia EOG, którego dotyczyła owa decyzja.
- 66 Stwierdzenia wskazane w punkcie poprzednim również prowadzą do oddalenia argumentu skarżącej, wedle którego zaskarżona decyzja nie wskazała uzasadnienia dla odstępstwa w niniejszej sprawie od wcześniejszej praktyki administracyjnej Komisji. Gdyby bowiem przyjąć, że wykazana została wcześniejsza praktyka administracyjna, do której odwołuje się skarżąca, to zaskarżona decyzja, przy uwzględnieniu okoliczności jej przyjęcia, zawiera wystarczającą ilość wskazówek umożliwiających im zrozumienie powodów, dla których Komisja postanowiła odstąpić od owej praktyki w niniejszej sprawie.

- 67 W związku z tym nie można przychylić się do stanowiska skarżącej, wedle którego zaskarżona decyzja jest uzasadniona w niewystarczający sposób, i zarzut drugi należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia tajemnicy zawodowej oraz naruszenia poufnego charakteru informacji, które Komisja zamierza opublikować

- 68 Skarżąca podnosi, że urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające nie uwzględnił w zaskarżonej decyzji poufnego charakteru informacji przekazanych Komisji dobrowolnie w toku postępowania. Z tego względu zaskarżona decyzja narusza jej zdaniem zarówno art. 339 TFUE, jak również art. 8 EKPC.
- 69 Wedle stanowiska skarżącej wskazany poufny charakter wynika przede wszystkim z okoliczności, że informacje pochodzą ze oświadczeń złożonych przez nią lub przez inne przedsiębiorstwa w ramach programu łagodzenia sankcji, a więc z dokumentów przekazanych Komisji dobrowolnie w toku postępowania. Tego rodzaju informacje należą do prywatnych działań skarżącej, które niezależnie od ich treści są chronione przez art. 8 ust. 1 EKPC, niezależnie od ich treści. Z wyroku z dnia 7 listopada 1985 r., Adams/Komisja (145/83, Rec, EU:C:1985:448), wynika ponadto, że informacje i dokumenty, które zostały przekazane Komisji dobrowolnie, pod warunkiem że nie zostaną przez nią ujawnione, należy objąć szczególną ochroną.
- 70 Skarżąca podnosi następnie, że informacje, w przypadku których wniosła o poufne traktowanie, są objęte tajemnicą zawodową chronioną przez art. 339 TFUE, a także przez art. 30 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, ponieważ spełniają trzy warunki określone w tym zakresie w ww. w pkt 33 wyroku w sprawie Bank Austria Creditanstalt/Komisja (EU:T:2006:136). Informacje te są znane jedynie ograniczonej liczbie osób, ich ujawnienie może doprowadzić do powstania u skarżącej poważnej szkody i obiektywnie nakazane jest nieujawnienie tych informacji, nawet przy uwzględnieniu interesów przeciwnych, przemawiających za ich ujawnieniem.
- 71 Skarżąca podnosi w tym względzie, że informacje, w przypadku których zamierzono w niniejszej sprawie publikację i które nie są zawarte w tymczasowej jawnej wersji decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu opublikowanej w roku 2007, ukazują w sposób szczegółowy nie tylko porozumienia antykonkurencyjne i wymiany informacji, o których mowa w decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu, lecz również sposób, w jaki brała ona w nich udział. Informacjom tym towarzyszą liczne cytaty pochodzące z innych dokumentów przedstawionych przez kandydatów do złagodzenia sankcji, a także wskazówki interpretacyjne Komisji. Tego rodzaju publikacja powinna zostać zrównana z bezpośrednią publikacją oświadczeń skarżącej i innych przedsiębiorstw będących adresatami decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu, które złożyły zeznania w ramach programu łagodzenia sankcji, mogącą poważnie naruszyć wizerunek skarżącej i wpłynąć na jej pozycję na rynku. Skarżąca dodaje, że zamierzona publikacja doprowadziłaby do powstania u niej szkody poważniejszej niż u innych przedsiębiorstw, które brały udział w naruszeniu, za które przewidziano sankcje w decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu, ponieważ chcąc uzyskać zwolnienie z grzywny, nie miała ona innego wyboru niż uznać bez zastrzeżeń własny udział w naruszeniu i możliwie najpełniej przyczynić się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych przez Komisję.
- 72 Z orzecznictwa wynika ponadto, że informacje dotyczące relacji handlowych tych spółek, cen ich produktów, struktury ich kosztów, udziału w rynku lub podobnych danych, takich jak informacje, których publikację zamierzono w niniejszej sprawie, należą do interesów handlowych tych spółek i zasługują na ochronę, nawet jeśli są związane z zachowaniami, których bezprawność została stwierdzona. Ponadto zamierzona publikacja prowadziłaby po stronie skarżącej do zwiększonego ryzyka zasądzenia od niej odszkodowania w ramach powództw wniesionych przed sądami cywilnymi. Tymczasem skarżąca podkreśliła na rozprawie, że powinna ona korzystać z ochrony przed tego rodzaju powództwami z tytułu odpowiedzialności.

- 73 Skarżąca podniosła ponadto, że oddalenie przez urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające jej wniosków o zachowanie poufności narusza ogólne domniemanie bezprawności związane z publikacją informacji pochodzących z oświadczeń złożonych przez przedsiębiorstwa na podstawie komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. oraz z dokumentów dobrowolnie przekazanych Komisji przez przedsiębiorstwa. Należy bowiem uniknąć sytuacji, aby za przyczyną publikacji w Dzienniku Urzędowym pozbawione zostały znaczenia ścisłe zasady regulujące przetwarzanie informacji uzyskiwanych przez Komisję w ramach postępowań w dziedzinie karteli, w szczególności wynikających z komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. Ponadto skarżąca podkreśliła na rozprawie, że Komisja nie może poprzez publikację pozbawić skutku ustanowionej w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 ochrony przed ujawnieniem niektórych informacji.
- 74 Skarżąca podniosła ponadto, że w zaskarżonej decyzji nie wskazano żadnego nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego zamierzoną publikację pomimo poufnego charakteru spornych informacji. W każdym wypadku, w związku z tym, że opinia publiczna została już w wystarczający sposób poinformowana poprzez publikację wersji jawnej w 2007 r., tego rodzaju tego rodzaju interes publiczny nie istnieje w niniejszej sprawie. Co się tyczy ewentualnego interesu poszkodowanych poprzez naruszenie, za które nałożono karę w decyzji w sprawie Nadtlének wodoru i nadboran sodu, polegającego na tym, że opublikowana zostanie bardziej szczegółowa wersja owej decyzji – stanowi on interes ściśle prywatny. Skarżąca dodała w tym zakresie na rozprawie, że w żadnym razie w zaskarżonej decyzji nie wskazano, w jakim zakresie zamierzona publikacja jest konieczna dla celów zapewnienia poszkodowanym w związku z kartelem, o którym mowa w decyzji w sprawie Nadtlének wodoru i nadboran sodu, prawa do skutecznej skargi.
- 75 Komisja kwestionuje tę argumentację.
- 76 Zarzut ten dzieli się zasadniczo na trzy części, dotyczące, po pierwsze, naruszenia tajemnicy handlowej skarżącej lub w każdym razie poufności odnoszących się do niej informacji handlowych, po drugie, naruszenia poufności informacji przekazanych Komisji w ramach programu łagodzenia sankcji, i po trzecie, naruszenia prawa do ochrony życia prywatnego.
- 77 W tym względzie należy wskazać na wstępie, że argumenty dotyczące naruszenia uzasadnionych oczekiwań nabytych, jak podniesiono, przez skarżącą w związku z komunikatem w sprawie współpracy z 2002 r. oraz w związku z wcześniejszą praktyką Komisji powołane na poparcie zarzutu trzeciego zasadniczo łączą się z częścią argumentacji przedstawionej na poparcie zarzutu czwartego. Argumenty te zostaną zatem zbadane w tych ramach.
- 78 Należy następnie przypomnieć, że zgodnie z brzmieniem art. 339 TFUE członkowie instytucji Unii, członkowie komitetów, jak również urzędnicy i inni pracownicy Unii są zobowiązani, również po zaprzestaniu pełnienia swoich funkcji, nie ujawniać informacji objętych ze względu na swój charakter tajemnicą zawodową, a zwłaszcza informacji dotyczących przedsiębiorstw i ich stosunków handlowych lub kosztów własnych.
- 79 Zgodnie z art. 28 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 informacje zebrane przez Komisję w toku dochodzenia prowadzonego przez nią na podstawie owego rozporządzenia, w zastosowaniu art. 17–22 tego rozporządzenia, mogą być wykorzystywane jedynie w celu, w jakim zostały one zebrane, bez uszczerbku dla art. 12 i 15 tego rozporządzenia. Artykuł 28 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, który uzupełnia normę postępowania ustanowioną w art. 339 TFUE w dziedzinie stosowania owego rozporządzenia, stanowi w szczególności, że bez uszczerbku dla współpracy pomiędzy Komisją i organami ochrony konkurencji państw członkowskich oraz dla możliwości przysługującej stronom, do których skierowano pisemne zgłoszenie zastrzeżeń wglądu do akt dochodzenia, Komisja i wskazane organy, ich urzędnicy, funkcjonariusze i inne osoby pracujące pod nadzorem tych organów, jak również urzędnicy i funkcjonariusze innych organów państw członkowskich są zobowiązani do nieujawniania informacji zebranych lub wymienionych przez nich zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz objętych obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej.

- 80 Ponadto zgodnie z art. 30 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 Komisja publikuje w szczególności decyzje, na mocy których nakłada ona grzywny na przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw, które uważa za odpowiedzialne za naruszenia prawa Unii w zakresie karteli. Zgodnie z art. 30 ust. 2 tego rozporządzenia we wskazanej publikacji podaje się strony i istotną treść decyzji włącznie z zastosowanymi sankcjami, przy czym należy uwzględnić uzasadnione interesy przedsiębiorstw w ochronie ich tajemnic handlowych.
- 81 Artykuł 16 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszącego się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 [WE] i art. 82 [WE] (Dz.U. L 123, s. 18) przewiduje zasadniczo, że Komisja jest zobowiązana do zaniechania udostępniania i komunikowania informacji, w tym dokumentów, z akt dochodzenia, w zakresie, w jakim zawierają tajemnice handlowe lub inne poufne informacje dowolnej osoby.
- 82 W niniejszej sprawie skarżąca nie kwestionuje swego udziału w kartelu, w odniesieniu do którego wydana została decyzja w sprawie Nadtlének wodoru i nadboran sodu. Podnoszą one natomiast, że poufność spornych informacji wynika jedynie z faktu, że zostały one przekazane Komisji dobrowolnie w ramach programu łagodzenia sankcji i że zamierzona publikacja może w związku z tym naruszyć ochronę celów dochodzenia Komisji.
- 83 Z drugiej strony powołuje się ona na fakt, że zamierzona przez Komisję publikacja bardziej szczegółowej jawnej wersji decyzji w sprawie Nadtlének wodoru i nadboran sodu niezgodnie z prawem narusza jej interesy handlowe w rozumieniu art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ owa wersja zawiera informacje dotyczące poziomu stosowanych przez nią cen, zamierzonych podwyżek, jej roli podczas spotkań pomiędzy konkurentami, miejsc, w których odbywały się tego rodzaju spotkania, a także ich dat, biorących w nich udział osób i poruszanych na nich spraw. Zdaniem skarżącej zamierzona publikacja poważnie naruszałaby jej wizerunek i zwiększałaby ryzyko, że zostaną wobec niej wniesione powództwa o odszkodowanie przez poszkodowanych w związku z naruszeniem, za które nałożono karę w decyzji w sprawie Nadtlének wodoru i nadboran sodu, lub w ramach powództw regresowych wniesionych przeciwko niej przez inne przedsiębiorstwa, które brały udział w owym naruszeniu. Podnosi ona ponadto, że sporne informacje stanowią w każdym wypadku tajemnice handlowe lub przynajmniej informacje handlowe o charakterze poufnym, których publikacja jest wykluczona na podstawie art. 28 ust. 2 i art. 30 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003. Ponadto podnosi ona, że ochrona procedur sądowych ustanowiona w art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia nr 1049/2001 stanowi przeszkodę dla spornej publikacji, ponieważ publikacja ta skutkuje naruszeniem równości broni w ramach powództw cywilnych wniesionych przed sądy krajowe, przy uchybieniu zasadzie bezstronności ustanowionej w art. 41 Karty praw podstawowych. Wreszcie poufność spornych informacji wynika z faktu, że owe informacje, przekazane dobrowolnie Komisji w toku dochodzenia pochodzą z prywatnej działalności skarżącej i są w związku z tym chronione na mocy art. 8 ust. 1 EKPC.

W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej twierdzenia, że sporne informacje stanowią tajemnice handlowe lub co najmniej informacje handlowe o charakterze poufnym

- 84 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem nie są ani tajne, ani poufne informacje, które wprawdzie takimi były, lecz pochodzą sprzed co najmniej pięciu lat, wobec czego należy je traktować jako dane historyczne, chyba że, w wyjątkowej sytuacji, skarżąca udowodni, że pomimo tego, jak dawne są to informacje, w dalszym ciągu stanowią one zasadnicze elementy jego strategii handlowej czy też strategii handlowej innego podmiotu (postanowienie z dnia 15 listopada 1990 r., Petrofina i in./Komisja, z dnia T-1/89 do T-3/89, T-9/89 i z dnia T-11/89 do T-13/89, Zb.Orz., EU:T:1990:69, pkt 23; zob. postanowienie prezesa czwartej izby Sądu z dnia 22 lutego 2005 r., Hynix Semiconductor/Rada (T-383/03, Zb.Orz., EU:T:2005:57), pkt 60 i przytoczone tam orzecznictwo; postanowienia prezesa ósmej izby Sądu: z dnia 8 maja 2012 r., Spira/Komisja, T-108/07, EU:T:2012:226, pkt 65; z dnia 10 maja 2012 r., Spira/Komisja, T-354/08, EU:T:2012:231, pkt 47).

85 W niniejszej sprawie nie zostało zakwestionowane, że wszystkie sporne informacje są starsze niż pięć lat, a większość z nich pochodzi sprzed ponad dziesięciu lat. Tymczasem należy stwierdzić, że skarżąca nie przedstawiła żadnej szczególnej argumentacji celem wykazania, że pomimo tego, jak dawne są to informacje, miałyby one jeszcze w obecnej chwili zasadnicze znaczenie dla jej pozycji handlowej lub pozycji handlowej osoby trzeciej. Skarżąca ograniczyła się do stwierdzenia, że wiele fragmentów decyzji w sprawie Nadtlének wodoru i nadboran sodu, której publikacja jest zamierzona przez Komisję, opisując okoliczności faktyczne stanowiące naruszenie, zawiera informacje dotyczące jej stosunków handlowych i jej polityki cenowej, że ochrona tajemnic handlowych nie jest wykluczona w zakresie informacji dotyczących zachowań bezprawnych i wreszcie że należyta ochrona tajemnic handlowych nie może być ograniczona do okresu określonego w sposób stały.

86 Z powyższego wynika, że nawet gdyby niektóre informacje zawarte w decyzji w sprawie Nadtlének wodoru i nadboran sodu, których publikacja została zamierzona przez Komisję po raz pierwszy, mogły w pewnym okresie stanowić tajemnicę handlową, powinny one w każdym wypadku zostać uznane za historyczne, a ponadto że nie zostało wykazane, w jakim zakresie byłoby uzasadnione przyznanie im, wyjątkowo, ochrony na podstawie art. 30 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003.

87 W konsekwencji pierwsza część zarzutu jest bezzasadna i należy ją oddalić.

W przedmiocie części drugiej, dotyczącej poufności informacji przekazanych Komisji na podstawie programu łagodzenia sankcji.

88 Wobec tego, że zakres informacji chronionych tajemnicą zawodową rozciąga się poza tajemnice handlowe przedsiębiorstw (zob. ww. w pkt 69 wyrok Adams/Komisja, EU:C:1985:448, pkt 34; ww. w pkt 33 Bank Austria Creditanstalt/Komisja, EU:T:2006:136, pkt 29), należy ustalić, bez uszczerbku dla analizy zasadności zarzutu czwartego, czy – jak podniosła skarżąca – informacje powinny być objęte ochroną na tej podstawie jedynie z tego względu, że zostały one przekazane Komisji dobrowolnie przez przedsiębiorstwo w celu skorzystania z programu łagodzenia sankcji.

89 Zgodnie z art. 1 akapit drugi TUE w ramach Unii decyzje podejmowane są z możliwie najwyższym poszanowaniem zasady otwartości. Zasada ta znajduje odzwierciedlenie w art. 15 TFUE, który gwarantuje obywatelom, pod pewnymi warunkami, prawo dostępu do dokumentów instytucji. Zgodnie z tą zasadą – oraz w braku przepisów wyraźnie zarządzających publikację lub jej zakazujących – uprawnienie instytucji do podawania do wiadomości publicznej wydawanych przez nie aktów jest regułą, od której istnieją wyjątki z uwagi na to, że prawo Unii, w szczególności w drodze przepisów gwarantujących poszanowanie tajemnicy zawodowej, stoi na przeszkodzie ujawnieniu tych aktów lub pewnych informacji, które są w nich zawarte (ww. w pkt 33 wyrok Bank Austria Creditanstalt/Komisja, EU:T:2006:136, pkt 69).

90 Ani art. 339 TFUE, ani art. 28 rozporządzenia nr 1/2003 nie wskazują wyraźnie, jakie informacje – poza tajemnicami handlowymi – są objęte tajemnicą zawodową. W tym względzie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 nie można wywieść, że ma to miejsce w przypadku wszystkich informacji uzyskanych na podstawie tego rozporządzenia, z wyjątkiem tych, których publikacja jest obowiązkowa na mocy jego art. 30. Jak ma to bowiem miejsce w przypadku art. 339 TFUE, art. 28 rozporządzenia nr 1/2003, który wprowadza w życie to postanowienie prawa pierwotnego w zakresie reguł konkurencji mających zastosowanie do przedsiębiorstw, stoi na przeszkodzie jedynie ujawnieniu informacji, „które ze względu na swój charakter chronione są tajemnicą zawodową” (zob. analogicznie ww. w pkt 33 wyrok Bank Austria Creditanstalt/Komisja, EU:T:2006:136, pkt 70).

91 Ponadto prawdą jest, że zgodnie z pkt 75 ww. w pkt 33 wyroku Bank Austria Creditanstalt/Komisja, EU:T:2006:136, oraz pkt 64 ww. w pkt 33 wyroku Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Komisja, EU:T:2007:306, w zakresie, w jakim poufność niektórych informacji jest chroniona poprzez odstępstwo od prawa dostępu do dokumentów przewidziane w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, tego rodzaju

ochrona jest istotna dla celów dokonania oceny poszanowania przez Komisję nałożonego na nią na mocy art. 28 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 zakazu ujawniania informacji, które ze względu na swój charakter chronione są tajemnicą zawodową.

- 92 Jednakże po ogłoszeniu owych wyroków Trybunał dokonał wykładni art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 w taki sposób, że dopuszczalne jest, by instytucja oparła się w tym względzie na ogólnych założeniach mających zastosowanie do niektórych kategorii dokumentów, ponieważ podobne względy natury ogólnej mogą mieć zastosowanie do wniosków o ujawnienie dotyczących dokumentów o tym samym charakterze. Wykładnia ta ma zastosowanie wówczas, gdy przepisy, które regulują postępowanie, przewidują rygorystyczne zasady w zakresie przetwarzania informacji otrzymanych lub ustalonych w ramach takiego postępowania (wyrok z dnia 28 czerwca 2012 r., Komisja/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, Zb.Orz., EU:C:2012:393, pkt 108, 116, 118). Ma to właśnie miejsce w przypadku art. 27 ust. 2 i art. 28 rozporządzenia nr 1/2003 oraz art. 6, 8, 15 i 16 rozporządzenia nr 773/2004, które regulują w sposób restrykcyjny używanie dokumentów zawartych w aktach postępowania na podstawie art. 101 TFUE (wyrok z dnia 27 lutego 2014 r., Komisja/EnBW, C-365/12 P, Zb.Orz., EU:C:2014:112, pkt 86). W tym kontekście uwzględnienie art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 w taki sposób, że zakazano by Komisji publikacji wszelkich informacji, w przypadku których miałyby ona prawo odmówić dostępu na podstawie tego przepisu powołując się na ogólne domniemanie, pozbawiłaby sensu art. 30 rozporządzenia nr 1/2003. Tego rodzaju wykładnia skutkowałaby pozbawieniem Komisji możliwości opublikowania nawet istotnej treści jej decyzji, ponieważ w sposób konieczny ujawniałoby to fragmenty akt dochodzenia. Ponadto prowadziłoby to także w praktyce do odwrócenia ciężaru dowodu, który w zakresie poufnego traktowania spoczywa na wnioskodawcy. Wystarczyłoby bowiem, aby wskazał on ogólne domniemanie, na które mogą się powołać instytucje na warunkach opisanych powyżej, by zobowiązywało to Komisję do wykazania, że sporne informacje mogą zostać włączone do publikowanej wersji jej decyzji.
- 93 Wbrew stanowisku skarżącej ujawnienia informacji dotyczących naruszenia prawa konkurencji Unii poprzez opublikowanie decyzji wymierzającej karę za owo naruszenie na podstawie art. 30 rozporządzenia nr 1/2003 zasadniczo nie można mylić z dostępem przez osoby trzecie do dokumentów zawartych w aktach dochodzenia Komisji dotyczących tego rodzaju naruszenia. W związku z tym gdyby w niniejszej sprawie miała nastąpić publikacja informacji dotyczących okoliczności stanowiących naruszenie, które nie zostały zawarte w jawnej wersji decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu opublikowanej w 2007 r., nie prowadziłaby ona do przekazania osobom trzecim wniosków o złagodzenie sankcji przedłożonych przez skarżącą Komisji protokołów zawierających ustne zeznania skarżącej złożone w ramach programu łagodzenia sankcji ani dokumentów przekazanych przez nią dobrowolnie Komisji w trakcie dochodzenia.
- 94 W świetle tych zasad należy zbadać trzy warunki, które powinny zostać spełnione łącznie, aby informacje zostały ze względu na ich charakter objęte tajemnicą zawodową i skorzystały w związku z tym z ochrony przed publicznym ujawnieniem, a mianowicie, po pierwsze, informacje te powinny być znane jedynie ograniczonej liczbie osób, po drugie, ich ujawnienie miałoby móc wyrządzić poważną szkodę osobie, która ich dostarczyła, lub osobie trzeciej, oraz po trzecie, interesy, które mogą zostać naruszone wskutek ujawnienia informacji musiałyby obiektywnie zasługiwać na ochronę (ww. w pkt 33 wyroki Bank Austria Creditanstalt/Komisja, EU:T:2006:136, pkt 71; Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Komisja, EU:T:2007:306, pkt 65).
- 95 Komisja podnosi, że w niniejszej sprawie nie został spełniony pierwszy warunek, ponieważ informacje, które zostały jej przekazane przez skarżącą w toku dochodzenia, znajdowały się w aktach, do których mieli dostęp inni adresaci decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu.
- 96 Argumentację tę należy oddalić. W tym zakresie należy dokonać rozróżnienia między ochroną, jaką trzeba zapewnić informacjom chronionym tajemnicą zawodową wobec osób, przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw korzystających z prawa do bycia wysłuchanym w ramach postępowania w sprawie z zakresu konkurencji, a ochroną, jaką należy zapewnić takim informacjom wobec całej

opinii publicznej [ww. w pkt 33 wyrok Bank Austria Creditanstalt/Komisja, EU:T:2006:136, pkt 29; zob. również analogicznie postanowienie wiceprezesa z dnia 10 września 2013 r., Komisja/Pilkington Group, C-278/13 P(R), Zb.Orz., EU:C:2013:558, pkt 56, 57].

- 97 W związku z tym zobowiązanie urzędników i innych pracowników instytucji do nieujawniania informacji będących w ich posiadaniu, które są objęte tajemnicą zawodową – wymienione w art. 339 TFUE i wprowadzone w życie w dziedzinie reguł konkurencji mających zastosowanie do przedsiębiorstw przez art. 28 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 – jest osłabione wobec osób, którym art. 27 ust. 2 tego rozporządzenia przyznaje prawo do bycia wysłuchanym. Komisja może przekazać takim osobom pewne informacje objęte tajemnicą zawodową, jeżeli takie przekazanie jest konieczne do prawidłowego przebiegu dochodzenia. Jednakże w okolicznościach tego rodzaju należy stwierdzić, że owe informacje są znane jedynie ograniczonej liczbie osób.
- 98 Z powyższego wynika, że zasada przewidziana w art. 27 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 dotycząca prawa stron zainteresowanych w związku z dochodzeniem Komisji do dostępu do akt administracyjnych nie narusza ochrony przed publicznym ujawnieniem w sposób ogólny informacji przekazanych Komisji w toku dochodzenia i objętych tajemnicą zawodową.
- 99 Co się tyczy drugiego warunku, Sąd stwierdził, że jest on również spełniony w niniejszej sprawie.
- 100 Jak wskazano w pkt 83 powyżej, skarżąca podnosi, że zamierzona publikacja doprowadziłaby do powstania u niej poważnej szkody w związku z naruszeniem jej wizerunku i związanym z tą publikacją zwiększonym ryzykiem zasądzenia od niej odszkodowania w ramach powództw o odszkodowanie wniesionych przez poszkodowanych poprzez naruszenie, za które przewidziano karę w decyzji w sprawie Nadtlének wodoru i nadboran sodu, lub w ramach powództw regresowych wniesionych przeciwko niej przez inne przedsiębiorstwa, które brały udział w owym naruszeniu.
- 101 Jest w tym względzie bezsporne, że rozpatrywane informacje, których publikacja zależy od rozstrzygnięcia sprawy, składają się zasadniczo z opisu okoliczności stanowiących naruszenie art. 81 WE, w przypadku którego Komisja nałożyła sankcje w decyzji w sprawie Nadtlének wodoru i nadboran sodu.
- 102 W zakresie dotyczącym twierdzenia skarżącej, wedle którego publikacja spornych informacji może naruszyć jej wizerunek i wpłynąć na jej pozycję w stosunkach handlowych należy stwierdzić, że niektóre fragmenty decyzji w sprawie Nadtlének wodoru i nadboran sodu, której publikacja jest zamierzona, rzeczywiście po raz pierwszy ukazują w sposób bardziej szczegółowy niż jawna wersja owej decyzji opublikowana w 2007 r. zachowanie skarżącej stanowiące naruszenie. Na przykład fragmenty zawarte w motywach 115, 116, 123, 126, 130, 140, 147, 149, 150, 151, 169, 170, 188, 189, 201, 211, 233, 260 i 277 decyzji w sprawie Nadtlének wodoru i nadboran sodu, której publikacja jest zamierzona przez Komisję, pozwalają na dostrzeżenie istotnej roli skarżącej nie tylko przy powstaniu naruszenia art. 81 WE, o którym mowa w owej decyzji, lecz również w czasie jego trwania przez prawie siedem lat.
- 103 W związku z tym o ile prawdą jest, że Komisja nie uzasadniła zaskarżonej decyzji w szczególności poprzez odniesienie do celu ułatwienia powództw odszkodowawczych przed sądami krajowymi, to jednak z akt wynika *prima facie*, że zamierzona przez Komisję publikacja bardziej szczegółowej jawnej wersji decyzji w sprawie Nadtlének wodoru i nadboran sodu, w szczególności w części owej decyzji dotyczącej funkcjonowania kartelu, może pozwolić osobie trzeciej uważającej się za poszkodowaną poprzez stwierdzone w niej naruszenie prawa konkurencji Unii na łatwiejsze wykazanie odpowiedzialności cywilnej skarżącej oraz innych przedsiębiorstw biorących udział w tym naruszeniu oraz, w danym przypadku, zakresu tej odpowiedzialności.

- ¹⁰⁴ Jak ukazują wzmiankowane w pkt 102 powyżej fragmenty jawnej wersji decyzji w sprawie Nadtlének wodoru i nadboran sodu, której publikacja jest zamierzona, owa wersja ukazuje w sposób szczegółowy porozumienia kartelowe lub umowy antykonkurencyjne, w których brała udział skarżąca, poprzez wskazanie w szczególności nazw produktów objętych tego rodzaju porozumieniami lub umowami, danych liczbowych dotyczących stosowanych cen oraz celów uczestników w odniesieniu do cen i podziału części rynku. Tego rodzaju informacje mogą ułatwić wykazanie szkody przez osoby fizyczne lub prawne, które uważają się za poszkodowane poprzez naruszenie art. 81 WE, za które przewidziano sankcje w decyzji w sprawie Nadtlének wodoru i nadboran sodu. Mogą one również ułatwić wykazanie związku przyczynowego pomiędzy naruszeniem a podnoszoną szkodą.
- ¹⁰⁵ W związku z tym, bez konieczności wypowiedzania się na tym etapie rozważań w kwestii, czy – jak podnosi skarżąca – publikacja spornych informacji stawiałaby je w kontekście powodów odszkodowawczych w niekorzystnej pozycji względem innych przedsiębiorstw biorących udział w naruszeniu, za które przewidziano sankcje w decyzji w sprawie Nadtlének wodoru i nadboran sodu, które to przedsiębiorstwa nie wykazały takiej samej woli współpracy, należy uznać za wykazane, że ujawnienie informacji, w odniesieniu do których skarżąca wniosła o zachowanie poufności, może prowadzić do powstania po jej stronie poważnej szkody.
- ¹⁰⁶ Co się wreszcie tyczy trzeciego warunku, należy przypomnieć, że oznacza on, iż ocena poufnego charakteru informacji wymaga wyważenia uzasadnionych interesów, które sprzeciwiają się ich ujawnieniu, oraz interesu ogólnego, który wymaga, by działania instytucji miały miejsce z możliwie najwyższym poszanowaniem zasady otwartości (ww. w pkt 33 wyroki: Bank Austria Creditanstalt/Komisja, EU:T:2006:136, pkt 71; Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Komisja, EU:T:2007:306, pkt 65).
- ¹⁰⁷ W tym względzie, co się tyczy, po pierwsze, argumentu skarżącej, wedle którego zamierzona publikacja prowadziłaby do naruszenia jej wizerunku oraz w związku z tym do naruszenia jej interesów handlowych, należy wskazać, że interes przedsiębiorstwa, na które Komisja nałożyła grzywnę w związku z naruszeniem prawa konkurencji, leżący w nieujawnieniu publicznie szczegółów zachowania stanowiącego zarzucane mu naruszenie, nie zasługuje na jakąkolwiek szczególną ochronę, z uwagi z jednej strony na interes opinii publicznej w jak najpełniejszym poznaniu powodów, jakimi kierowała się Komisja, interes podmiotów gospodarczych w posiadaniu wiedzy na temat zachowań, które mogą je narazić na sankcje, oraz interes osób poszkodowanych na skutek naruszenia w poznaniu szczegółów, aby móc dochodzić w razie potrzeby swych praw wobec ukaranych przedsiębiorstw, oraz z drugiej strony na możliwość – jaką dysponuje to przedsiębiorstwo – poddania takiej decyzji kontroli sądowej (ww. w pkt 33 wyroki: Bank Austria Creditanstalt/Komisja, EU:T:2006:136, pkt 78; Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Komisja, EU:T:2007:306, pkt 72; zob. analogicznie wyrok Trybunału EFTA z dnia 21 grudnia 2012 r. w sprawie E-14/11 DB Schenker przeciwko EFTA Surveillance Authority, *Report of the EFTA Court*, s. 1178, pkt 189).
- ¹⁰⁸ Z powyższego wynika, że skarżąca nie może w uprawniony sposób sprzeciwiać się publikowaniu przez Komisję informacji ukazujących w sposób szczegółowy udział w naruszeniu, za które przewidziano sankcje w decyzji w sprawie Nadtlének wodoru i nadboran sodu, z tego względu, że tego rodzaju publikacja mogłaby zmienić jej wizerunek, z którego korzysta w stosunkach handlowych, i w związku z tym mogłaby naruszyć jej interesy handlowe.
- ¹⁰⁹ Co się tyczy argumentu skarżącej, wedle którego zamierzona publikacja wkraczałaby w nieuzasadniony sposób w zakres toczących się lub przyszłych powództw cywilnych, ponieważ pozbawiałaby ona sądy krajowe rozpatrujące tego rodzaju powództwa możliwości dokonania samodzielnej oceny konieczności zwrócenia się do Komisji o przekazanie informacji tego rodzaju jak stanowiące istotę niniejszej sprawy, na podstawie art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 argument ten nie może zostać uwzględniony.

- 110 Należy bowiem stwierdzić, że w ramach tego argumentu skarżąca zmierza zasadniczo do zabezpieczenia się przed ewentualnym zasądzeniem odszkodowania przez sąd krajowy w związku z jej udziałem w naruszeniu art. 81 WE. Interes spółki uczestniczącej w naruszeniu art. 81 WE, polegający na uniknięciu takich powództw, nie stanowi interesu godnego ochrony z uwagi na prawo każdego do ubiegania się o odszkodowanie za szkody spowodowane przez zachowanie mogące prowadzić do ograniczenia lub zakłócenia konkurencji (wyroki Trybunału: z dnia 20 września 2001 r., *Courage i Crehan* (C-453/99, Rec., EU:C:2001:465), pkt 24, 26; z dnia 13 lipca 2006 r., *Manfredi i in.*, od (C-295/04 do C-298/04, Zb.Orz., EU:C:2006:461), pkt 59, 61; z dnia 6 listopada 2012 r., *Otis i in.*, C-199/11, Zb.Orz., EU:C:2012:684, pkt 41).
- 111 Z powyższego wynika również, że zarzuty skarżącej dotyczące ewentualnego naruszenia zasady bezstronności ustanowionej w art. 41 Karty praw podstawowych oraz zasady równości broni w ramach postępowań krajowych nie są zasadne i powinny zostać odrzucone.
- 112 Jednakże, niezależnie od zarzutu czwartego, skarżąca podnosi zasadniczo, że zaskarżona decyzja, zniechęcając przedsiębiorstwa do zgłaszania znanych im naruszeń prawa konkurencji Unii i do współpracy z Komisją celem skorzystania z programu łagodzenia sankcji, może naruszyć skuteczność polityki zwalczania naruszeń prawa Unii w dziedzinie karteli. Interes ten zasługuje jej zdaniem na ochronę, ponieważ program łagodzenia sankcji ma zasadniczy wpływ na ogólną skuteczność prawa Unii w dziedzinie karteli. Dodaje ona w tym kontekście zasadniczo, że skoro informacje, w przypadku których przewidziano publikację, dotyczą jej w większym stopniu niż pozostałych przedsiębiorstw – które nie wniosły o łagodzenie sankcji, tego rodzaju publikacja stawiałaby ją w nieproporcjonalnie mniej korzystnej sytuacji w ramach postępowań przed sądami krajowymi, co zagrażałoby skuteczności programu łagodzenia sankcji.
- 113 Należy w tym względzie wskazać, po pierwsze, że skuteczność programów łagodzenia sankcji może zostać zmniejszona w wyniku ujawnienia dokumentów dotyczących postępowania w sprawie łagodzenia sankcji osobom zamierzającym wystąpić z powództwem odszkodowawczym, nawet jeśli krajowe władze do spraw ochrony konkurencji lub Komisja przyznają osobie wnioskującej o złagodzenie sankcji całkowite bądź częściowe zwolnienie z grzywny, jaką mogłyby na taką osobę nałożyć (zob. analogicznie wyrok Trybunału z dnia 14 czerwca 2011 r., *Pfleiderer* C-360/09, Zb.Orz., EU:C:2011:389, pkt 26). Osoba uczestnicząca w naruszeniu prawa konkurencji w obliczu możliwości takiego ujawnienia może bowiem zostać zniechęcona do skorzystania z oferty tego rodzaju programów łagodzenia sankcji, zwłaszcza że dokumenty przekazane Komisji lub złożone jej w tym zakresie oświadczenia mogą mieć charakter samoobciążający.
- 114 Po drugie, prawo do żądania naprawienia szkody, jaka została jej wyrządzona w wyniku porozumienia lub zachowania mogącego ograniczyć lub zakłócić konkurencję, może przyczyniać się do zachowania skutecznej konkurencji w Unii (zob. ww. w pkt 110 wyrok *Otis i in.*, EU:C:2012:684, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo) i uczestniczy w ten sposób w realizacji celu interesu publicznego (zob. analogicznie ww. w pkt 107 wyrok *DB Schenker przeciwko EFTA Surveillance Authority*, pkt 132).
- 115 W zastosowaniu tych zasad Trybunał, do którego wpłynęły wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w ramach sporów dotyczących wniosków przedsiębiorstw uważających się za poszkodowane poprzez naruszenia prawa konkurencji o dostęp do akt dochodzenia będących w posiadaniu krajowych organów ochrony konkurencji, wskazał sądom krajowym, przed którymi zawisły owe spory, aby wyważyły interesy przemawiające za ujawnieniem informacji przekazanych dobrowolnie przez wnioskodawców o złagodzenie sankcji oraz za ochroną informacji (ww. w pkt 113 wyrok *Pfleiderer*, EU:C:2011:389, pkt 30; wyrok Trybunału z dnia 6 czerwca 2013 r., *Donau Chemie i in.*, C-536/11, Zb.Orz., EU:C:2013:366, pkt 30, 31).
- 116 Należy dokonać oceny zakresu tego orzecznictwa w niniejszej sprawie.

- 117 Jak zostało podkreślone w pkt 93 powyżej, niniejsza sprawa nie dotyczy zakwestionowania odmowy dostępu do dokumentów procedury z dziedziny konkurencji, będącej przedmiotem spraw, w których zapadły ww. w pkt 113 wyrok Pfleiderer, EU:C:2011:389 oraz ww. w pkt 115 wyrok Donau Chemie i in., EU:C:2013:366, lecz zamierzonej przez Komisję publikacji niektórych informacji zawartych w dokumentach lub oświadczeniach, które zostały jej przedstawione dobrowolnie przez skarżącą celem skorzystania z programu łagodzenia sankcji.
- 118 W niniejszej sprawie skarżąca ogranicza się do podniesienia w sposób ogólny, że publikacja informacji, które dobrowolnie przekazała w toku dochodzenia, licząc na skorzystanie z programu łagodzenia sankcji, zagrażałaby celowi dochodzenia Komisji.
- 119 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że zakładając nawet prawdziwość tego oświadczenia, nie ukazuje ono przepisu prawa, który Komisja miałaby naruszyć jedynie w związku z tym, że zamierzona publikacja informacji przedstawionych w ramach łagodzenia sankcji mogłaby mieć wpływ na wykonanie owego programu w zakresie przyszłych dochodzeń. Ponadto ten szczególny argument dotyczy interesu publicznego w poznaniu w możliwie najszerszym zakresie przyczyn wszelkich działań Komisji, interesu podmiotów gospodarczych w pozyskaniu informacji o zachowaniach, które mogą prowadzić do obciążenia ich sankcjami, i wreszcie interesu Komisji leżącego w zachowaniu skuteczności jej programu łagodzenia sankcji. Tymczasem te szczególne interesy nie są właściwe jedynie dla skarżącej, w związku z czym to do Komisji należy wyważenie w okolicznościach niniejszej sprawy skuteczności programu łagodzenia sankcji z jednej strony oraz interesu publicznego i podmiotów gospodarczych leżącego w pozyskaniu wiedzy o treści jej decyzji i w ochronie ich praw z drugiej strony.
- 120 Wniosek ten nie może zostać podważony argumentem skarżącej, wedle którego zasadniczo informacje, w odniesieniu do których wniosła ona o zachowanie poufności, nie są istotne dla zrozumienia dyspozycji decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu i nie są w konsekwencji objęte obowiązkiem publikacji, który ciąży na Komisji zgodnie z art. 30 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003. Bez konieczności dokonania oceny, czy ma to miejsce, wystarczy wskazać, mając na uwadze stwierdzenie zawarte w pkt 107 powyżej, że przepis ten nie ma na celu ograniczenia swobody Komisji w publikowaniu według własnej woli bardziej kompletnej wersji decyzji aniżeli niezbędne minimum oraz zawarcia w tej decyzji również informacji, których publikacja nie jest wymagana, pod warunkiem że ujawnienie tych informacji nie jest niezgodne z ochroną tajemnicy zawodowej (ww. w pkt 33 wyrok Bank Austria Creditanstalt/Komisja, EU:T:2006:136, pkt 79).
- 121 Co się tyczy dokonanego przez skarżącą odniesienia do wyroku Trybunału z dnia 16 lipca 1992 r., Asociación Española de Banca Privada i in., C-67/91, Rec, EU:C:1992:330, analiza jego znaczenia w niniejszej sprawie należy do zarzutu piątego i w związku z tym zostanie zbadana w tym zakresie.
- 122 Wynika z tego, że druga część rozpatrywanego zarzutu jest bezzasadna i należy ją oddalić.

W przedmiocie trzeciej części zarzutu, dotyczącej naruszenia prawa do ochrony życia prywatnego

- 123 Skarżąca podnosi wreszcie naruszenie jej prawa do ochrony życia prywatnego, zagwarantowanego w art. 8 ust. 1 EKPC, któremu obecnie poświęcono również art. 7 Karty praw podstawowych.
- 124 Należy w tym względzie wskazać wraz ze skarżącą, że z pkt 92 ww. wyroku Komisja/Éditions Odile Jacob, EU:C:2012:393, wynika, iż Komisja przyznała, że informacje, które zostały jej przekazane przez przedsiębiorstwa będące stronami koncentracji, powinny być uznane za należące do sfery ich prywatnej działalności i podlegać w związku z tym postanowieniom art. 8 EKPC.

- 125 Jednak o ile do poszanowania owych postanowień jest również zasadniczo zobowiązana Komisja, gdy pozyskuje ona informacje od przedsiębiorstw w ramach dochodzenia dotyczącego naruszenia prawa Unii w dziedzinie karteli, o tyle zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka nikt nie może powołać się na art. 8 EKPC, aby podnieść naruszenie swej reputacji, które wynika w sposób przewidywalny z jego własnych działań, takich jak czyn karalny (Europejski Trybunał Praw Człowieka wyroki: z dnia 27 lipca 2004 r. Sidabras i Džiautas przeciwko Litwie, nr 55480/00 i nr 59330/00, § 49, *Recueil des arrêts et décisions*, 2004-VIII, s. 367, Taliadorou i Stylianou przeciwko Cyprowi z dnia 16 października 2008 r., nr 39627/05 i nr 39631/05, § 56; Gillberg przeciwko Szwecji z dnia 3 kwietnia 2012 r., nr 41723/06, § 67).
- 126 Z powyższego wynika, jak słusznie podniosła Komisja, że prawo do ochrony życia prywatnego zagwarantowane w art. 8 EKPC nie może stanowić przeszkody dla ujawnienia informacji, które – jak w przypadku informacji stanowiących przedmiot zamierzonej publikacji w niniejszej sprawie – dotyczą udziału przedsiębiorstwa w naruszeniu prawa Unii w dziedzinie karteli, stwierdzonego w decyzji Komisji przyjętej na podstawie art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 i podlegającej publikacji zgodnie z art. 30 owego rozporządzenia.
- 127 Należy zatem oddalić część trzecią rozpatrywanego zarzutu jako bezzasadną, a w związku z tym również oddalić zarzut trzeci w całości.
- W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa oraz równego traktowania*
- 128 Skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza uzasadnione oczekiwania, które uzyskała w związku z komunikatem w sprawie współpracy z 2002 r. oraz w związku z wieloma oświadczeniami Komisji, wedle których informacje przekazywane jej dobrowolnie w ramach programu łagodzenia sankcji nie zostaną ujawnione. Uzasadnione oczekiwania skarżącej polegające na tym, że informacje, które dobrowolnie przekazała Komisji, będą traktowane w sposób poufny, dotyczą zarówno bezpośredniego dostępu przez osoby trzecie do dokumentów lub oświadczeń zawartych w aktach sprawy, jak również ujawnienia całości lub części treści tych dokumentów lub oświadczeń poprzez publikację bardziej szczegółowej wersji decyzji w sprawie Nadtlének wodoru i nadboran sodu.
- 129 W związku z tym zdaniem skarżącej Komisja naruszyła owe uzasadnione oczekiwania i jej wcześniejszą praktykę administracyjną, podejmując decyzję o publikacji spornych informacji wiele lat po zakończeniu postępowania prowadzącego do przyjęcia decyzji w sprawie Nadtlének wodoru i nadboran sodu. Tego rodzaju publikacja nie tylko zniechęca przedsiębiorstwa do dobrowolnej współpracy z Komisją w ramach dochodzeń i karania naruszeń art. 81 WE, lecz narusza ponadto zasadę równości. Jest w tym względzie bez znaczenia, że sporne informacje są starsze niż pięć lat.
- 130 Skarżąca podnosi ponadto, że nabyte przez nią uzasadnione oczekiwania co do tego, że sporne informacje nie zostaną opublikowane, wynikają również z faktu, że Komisja opublikowała już na swej stronie internetowej w 2007 r. jawną wersję decyzji w sprawie Nadtlének wodoru i nadboran sodu oraz że publikacja ta uwzględniała większość jej wniosków o zachowanie poufności. Z owej publikacji wynikała zatem domniemana decyzja uwzględnienia przez Komisję przedstawionych przez skarżącą wniosków o zachowanie poufności. Podważając tę dorozumianą decyzję, zaskarżona decyzja narusza nie tylko uzasadnione oczekiwania skarżącej, lecz również zasadę pewności prawa.
- 131 Komisja kwestionuje tę argumentację.

- 132 Należy w tym względzie podkreślić tytułem wstępu, że zgodnie z rozumowaniem przedstawionym w pkt 58–60 powyżej zaskarżona decyzja powinna być rozpatrywana w kontekście procedury administracyjnej, w której zapadła, i że decyzja ta zawiera w związku z tym stanowiska Komisji w przedmiocie zamierzonej publikacji, o ile dotyczą one aspektów, które nie wchodzą w zakres uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające.
- 133 Z powyższego wynika, iż sama okoliczność, że urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające nie był uprawniony do orzekania w przedmiocie argumentów podniesionych przez skarżącą w związku z naruszeniem zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa i równości traktowania, co wynika zasadniczo z badania zarzutu pierwszego, pozostaje bez uszczerbku dla kompetencji sądu Unii w zakresie orzekania w przedmiocie tego rodzaju argumentów w ramach niniejszej skargi.
- 134 Co do istoty należy przypomnieć, że stanowiąc normy postępowania tego rodzaju co normy zawarte w komunikatach w sprawie współpracy z 2002 r. i 2006 r. i podając do publicznej wiadomości poprzez publikację, że będzie ona je stosować od tej pory do przypadków w nich przewidzianych, Komisja sama wyznacza sobie granice swobodnego uznania i nie może bez uzasadnienia odejść od tych norm, w przeciwnym razie narażając się w danym przypadku na sankcję za naruszenie ogólnych zasad prawa, takich jak zasada równego traktowania lub zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań (zob. analogicznie wyrok Trybunału z dnia 28 czerwca 2005 r., Dansk Rørindustri i in./Komisja (C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, Zb.Orz., EU:C:2005:408), pkt 211; wyrok z dnia 8 października 2008 r., Carbone-Lorraine/Komisja, T-73/04, Zb.Orz., EU:T:2008:416, pkt 71).
- 135 Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecznictwem prawo do powoływania się na ochronę uzasadnionych oczekiwań przysługuje każdemu podmiotowi, u którego instytucja Unii wzbudziła uzasadnione nadzieje z powodu udzielenia mu konkretnych zapewnień [wyroki: z dnia 11 marca 1987 r., Van den Bergh en Jurgens i Van Dijk Food Products/EWG, 265/85, Rec, EU:C:1987:121, pkt 44; z dnia 16 grudnia 2010 r., Kahla Thüringen Porzellan/Komisja, C-537/08 P, Zb.Orz., EU:C:2010:769, pkt 63].
- 136 W niniejszej sprawie należy, po pierwsze, odrzucić argument skarżącej, wedle którego zakaz publicznego ujawniania przez Komisję w każdych okolicznościach informacji zawartych we wnioskach o złagodzenie sankcji lub oświadczeniach złożonych w ramach programu łagodzenia sankcji wynikał z komunikatów w sprawie współpracy z 2002 r. i 2006 r.
- 137 Prawdą jest, że z pkt 32 i 33 komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. wynika, że „każde [żadne] oświadczenie na piśmie skierowane do Komisji [w tych ramach] nie może być ujawnione lub użyte do innych celów niż stosowanie art. 81 [WE]” oraz że „Komisja uważa, że zasadniczo ujawnienie, w dowolnym momencie, dokumentów otrzymanych [w kontekście wniosków o złagodzenie sankcji] podważy ochronę celu inspekcji i dochodzeń w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001”. Jest również prawdą, że Komisja sprecyzowała w komunikacie w sprawie współpracy z 2006 r. przyjętym po okresie współpracy skarżącej w ramach dochodzenia, które doprowadziło do wydania decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu, po pierwsze, że „nie powinno się zniechęcać” do podjętych przez niektóre przedsiębiorstwa inicjatyw przekazywania Komisji z własnej woli informacji o kartelu, a także o ich roli w nim „poprzez nakazy ujawnienia informacji w sprawach cywilnoprawnych” (ust. 6), oraz po drugie, że „inne strony, na przykład skarżący, nie [mają] dostępu do oświadczeń przedsiębiorstw” złożonych w ramach łagodzenia sankcji (ust. 33).
- 138 Jednakże, jak słusznie podkreśliła Komisja, te różne zobowiązania dotyczą jedynie ujawniania dokumentów, które zostały jej przekazane dobrowolnie przez przedsiębiorstwa zмирzające skorzystać z programu łagodzenia sankcji i oświadczeń złożonych przez te przedsiębiorstwa w tych ramach. Ponadto to w szczególności w świetle tych zobowiązań należy rozpatrywać decyzję Komisji, do której odnosi się ona w swych pismach, dotyczącą odmowy spółce EnBW Energie Baden-Württemberg AG dostępu do całości dokumentów zawartych w aktach administracyjnych dotyczących procedury w sprawie COMP/F/38.899 – Rozdzielnicze z izolacją gazową.

- 139 Ponadto owe zobowiązania stanowią wyjaśnienie motywu leżącego u podstaw decyzji Komisji o usunięciu w bardziej szczegółowej jawnej wersji decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu, której publikacja jest przewidziana, wszelkich informacji o charakterze mogącym bezpośrednio lub pośrednio zidentyfikować źródło informacji, które zostały jej przekazane przez skarżącą celem skorzystania z programu łagodzenia sankcji.
- 140 Po drugie, należy wskazać, że oświadczenia lub stanowiska Komisji, do których odnosi się skarżąca, nie zaprzeczają rozróżnieniu, o którym mowa w pkt 136–139 powyżej.
- 141 W związku z tym, co się tyczy, po pierwsze, przekazania pisma dyrektora generalnego DG COMP do sędziego Stanów Zjednoczonych Ameryki, opublikowanego w przedstawionym przez skarżącą artykule prasowym w dniu 22 października 2011 r., nie mógł on wzbudzić u niej uzasadnionych oczekiwań, na które się powołuje. Zgodnie bowiem z brzmieniem owego fragmentu, dyrektor generalny DG COMP stwierdził, że ujawnienie w ramach postępowania przed sądem Stanów Zjednoczonych Ameryki wersji poufnej decyzji, w której Komisja stwierdziła naruszenie art. 81 WE, zagrażałoby interesowi publicznemu Unii i naruszałoby w znaczący sposób jej zdolność wykrywania i karania karteli. Jest bezsporne, że tego rodzaju wersja poufna – w odróżnieniu od jawnej wersji decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu, której publikacja została zmierzona w niniejszej sprawie – zawiera w szczególności wskazania źródeł informacji dobrowolnie przekazanych przez przedsiębiorstwa Komisji celem skorzystania z programu łagodzenia sankcji, i że tego rodzaju wersja może w związku z tym ukazać złożone przez przedsiębiorstwa oświadczenia samooskarżające. Tego rodzaju wersja może ponadto zawierać nazwiska pracowników przedsiębiorstw, w przypadku których stwierdzono udział w naruszeniu.
- 142 W tych okolicznościach nie można wywieść z powoływanego przez skarżącą przekazania pisma dyrektora generalnego DG COMP cytowanego w artykule prasowym wskazanym w poprzednim punkcie, że istnieje polityka Komisji gwarantująca poufność wszelkich informacji dobrowolnie przekazywanych przez przedsiębiorstwa wnoszące o skorzystanie z programu łagodzenia sankcji, w szczególności w zakresie publikacji decyzji, które Komisja podejmuje na podstawie art. 23 rozporządzenia nr 1/2003.
- 143 Rozumowanie wskazane w pkt 141 i 142 powyżej ma również analogiczne zastosowanie do pisma dotyczącego postępowania arbitrażowego toczącego się w Stanach Zjednoczonych Ameryki, skierowanego przez DG COMP do kancelarii adwokackiej w dniu 11 lutego 2014 r. i przedstawionego przez skarżącą na rozprawie. Bez konieczności orzekania w przedmiocie dopuszczalności owego pisma, zakwestionowanej przez Komisję, należy stwierdzić, że analogicznie jak w przypadku pisma, które wskazano w pkt 141 powyżej, wyraża ono jedynie niezgodę Komisji na ujawnienie wersji poufnej decyzji, w której stwierdziła ona naruszenie prawa Unii w dziedzinie karteli i na tej podstawie ukarała kilka przedsiębiorstw. Ponadto Sąd wskazuje, że w każdym wypadku owo pismo z dnia 14 lutego 2014 r. jest bez znaczenia w kontekście oceny, czy zaskarżona decyzja, przyjęta w maju 2012 r., narusza uzasadnione oczekiwania skarżącej.
- 144 Co się tyczy następnie uwag przedstawionych przez Komisję jako *amicus curiae* przed High Court of Justice (England & Wales) [Haute Cour de justice (Anglia i Walia), Zjednoczone Królestwo] w ramach środków organizacji postępowania w listopadzie 2011 r., nie mogły one również wzbudzić u skarżącej oczekiwań, że Komisja nie opublikuje jawnej wersji decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu bardziej szczegółowej od tej, która została opublikowana w roku 2007.
- 145 W swych uwagach Komisja wyraziła bowiem jedynie brak zgody na ujawnienie osobom trzecim, po pierwsze, wersji poufnej decyzji, w której stwierdziła ona naruszenie prawa konkurencji Unii, oraz po drugie, dokumentów przedstawionych jej dobrowolnie przez przedsiębiorstwa w ramach dochodzenia, które doprowadziło do przyjęcia owej decyzji celem skorzystania z programu łagodzenia sankcji i oświadczeń złożonych w ramach łagodzenia sankcji w toku owego dochodzenia. W związku z tym w zakresie, w jakim owe uwagi dotyczą ujawnienia wersji poufnej decyzji stwierdzającej naruszenie

prawa konkurencji Unii, rozumowanie wskazane w pkt 141 i 142 powyżej ma zastosowanie *mutatis mutandis*. Co się tyczy wyrażonej przez Komisję niezgody na ujawnienie osobom trzecim dokumentów i oświadczeń, które zostały jej przekazane dobrowolnie przez przedsiębiorstwa zamierzające skorzystać z programu łagodzenia sankcji, nie można z niej wywieść istnienia polityki Komisji w sposób ogólny zastrzegającej poufność w zakresie wszystkich informacji dotyczących naruszenia prawa konkurencji Unii przekazanych przez przedsiębiorstwo, które wniosło o skorzystanie z programu łagodzenia sankcji.

- 146 W każdym wypadku należy wskazać, że w punktach 20, 21 i 23 rozpatrywanych uwag Komisja w szczególności przedstawiła swe stanowisko, wedle którego nieproporcjonalne byłoby ujawnienie osobom trzecim wersji poufnej rozpatrywanej decyzji, ponieważ owa wersja zawiera niewiele dodatkowych informacji dotyczących funkcjonowania omawianego kartelu w Zjednoczonym Królestwie względem wersji jawnej owej decyzji dostępnej publicznie. Komisja uznała w tym konkretnym przypadku, że ujawnienie wersji poufnej omawianej decyzji nie było uzasadnione z uwagi na znikomy interes w tego rodzaju ujawnieniu dla ewentualnego poszkodowanego w owym kartelu, zmierzającego do uzyskania przed sądami Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej odszkodowania za poniesioną wedle jego twierdzeń szkodę.
- 147 Niniejszy spór dotyczy natomiast opublikowania przez Komisję jawnej wersji decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu zawierającej dużą ilość szczegółowych informacji dotyczących funkcjonowania kartelu ukaranego w owej decyzji, które nie są zawarte w wersji tej decyzji opublikowanej na stronie internetowej DG COMP w 2007 r. W związku z tym, jak podkreślono w pkt 103 powyżej, tego rodzaju publikacja może *prima facie* pozwolić osobie trzeciej uważającej się za poszkodowaną poprzez ów kartel na łatwiejsze wykazanie odpowiedzialności cywilnej skarżącej i innych przedsiębiorstw biorących udział w tym naruszeniu oraz, w danym przypadku, zakresu tej odpowiedzialności. Z powyższego wynika, że stanowisko wyrażone przez Komisję w uwagach wskazanych w pkt 144 powyżej dotyczył sytuacji odmiennej w tym aspekcie od sytuacji, jaka miała miejsce w niniejszej sprawie, w ramach której wskazane uwagi nie mogły w żadnym razie doprowadzić do powstania u skarżącej powołanych przez nią uzasadnionych oczekiwań.
- 148 Co się tyczy ponadto argumentu odnoszącego się do stanowiska bronionego przez Komisję w ramach postępowań cywilnych wszczętych w Zjednoczonym Królestwie, wedle którego przedsiębiorstwa dobrowolnie współpracujące z nią przy wykrywaniu karteli nie mogą być stawiane w ramach tego rodzaju powództw w pozycji gorszej od innych podmiotów uczestniczących w kartelach, które nie wykazały się taką współpracą, argument ten nie jest zasadny.
- 149 Należy wskazać w tym względzie, że interes przedsiębiorstwa, na które Komisja nałożyła grzywnę w związku z naruszeniem prawa konkurencji, leżący w nieujawnieniu publicznie szczegółów zachowania stanowiącego zarzucane mu naruszenie nie zasługuje na jakąkolwiek szczególną ochronę (zob. pkt 107 powyżej), w związku z czym skarżąca nie może żądać tego rodzaju ochrony powołując się na to, że powinna ona korzystać ze szczególnego statusu przed sądem krajowym w porównaniu do statusu przedsiębiorstw, które nie wykazały się współpracą z Komisją w tym samym stopniu. Ponadto, w związku z tym, że opublikowana decyzja wskazuje okoliczności faktyczne, z których wynika odpowiedzialność każdego z jej adresatów za naruszenie art. 101 TFUE, skarżąca nie jest w tym względzie traktowana mniej korzystnie niż inne podmioty, które brały udział w naruszeniu. Należy wreszcie przypomnieć, że współpraca skarżącej z Komisją w zakresie opisanym w pkt 2 powyżej stanowiła podstawę przyznania całkowitego zwolnienia z grzywny, co stanowi zwykłą konsekwencję zgodnie z komunikatem w sprawie współpracy z 2002 r. W każdym wypadku skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu mogącego wykazać, że publikacja informacji, w odniesieniu do których wniosła w niniejszej sprawie o zachowanie poufności, dotyczących funkcjonowania kartelu jako całości, stawiałaby ją w niekorzystnej sytuacji względem innych przedsiębiorstw będących adresatami decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu w ramach powództw o odszkodowanie.

Z powyższego wynika, że brak jest jakiegokolwiek sprzeczności pomiędzy wskazanym stanowiskiem, zawartym ponadto w przedstawionych przed High Court of Justice w listopadzie 2011 r. uwagach wskazanych w pkt 144 powyżej, a stanowiskiem Komisji w niniejszej sprawie.

- 150 Co się tyczy odniesień skarżącej do stanowiska bronionego przez Komisję w postępowaniu, w którym został wydany wyrok Sądu z dnia 22 maja 2012 r., EnBW Energie Baden-Württemberg/Komisja, T-344/08, Zb.Orz., EU:T:2012:242, oraz ww. w pkt 92 wyrok Trybunału Komisja/EnBW Energie Baden-Württemberg, EU:C:2014:112, wyroki te nie mają znaczenia w niniejszej sprawie, ponieważ, jak słusznie podkreśliła Komisja, w owej sprawie sporna była decyzja dotycząca oddalenia wniosku o dostęp do całości dokumentów zawartych w aktach Komisji dotyczących naruszenia prawa konkurencji. Wynika z nich, że stanowisko bronione przez Komisję w tych ramach nie mogło wzbudzić u skarżącej uzasadnionych oczekiwań w przedmiocie powstrzymania się przez Komisję od publicznego ujawnienia wszelkich informacji przekazanych jej przez nią dobrowolnie podczas dochodzenia celem skorzystania z programu łagodzenia sankcji.
- 151 Po trzecie, należy zbadać argument skarżącej, wedle którego naruszenie jej uzasadnionych oczekiwań miało również źródło w poprzedniej praktyce Komisji, polegającej na nieujawnianiu informacji, które zostały jej przekazane dobrowolnie przez przedsiębiorstwa w ramach wniosków o złagodzenie sankcji, w odniesieniu do których owe przedsiębiorstwa wniosły o zachowanie poufności. Praktykę tę ukazuje zdaniem skarżącej jawna wersja decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu opublikowana w 2007 r., w której uwzględniono w szerokim zakresie wnioski o zachowanie poufności złożone przez skarżącą i która w odróżnieniu od innych opublikowanych wersji decyzji nakładających kary w związku z naruszeniami prawa konkurencji Unii nie została przez Komisję zakwalifikowana jako wersja wstępna.
- 152 W tym względzie należy wskazać, że nawet gdyby przyjąć, że tego rodzaju praktyka została wykazana, nie mogłaby ona wzbudzić u skarżącej uzasadnionych oczekiwań polegających na tym, że Komisja nie zmieni jej w przyszłości.
- 153 O ile bowiem poszanowanie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań należy do podstawowych zasad prawa Unii, o tyle podmioty gospodarcze nie są uprawnione do pokładania uzasadnionych oczekiwań w tym, że utrzymana zostanie wcześniejsza sytuacja, która może ulec zmianie w ramach swobodnego uznania instytucji Unii (wyrok z dnia 15 lipca 1982 r., Edeka Zentrale, 245/81, Rec., EU:C:1982:277, pkt 27; zob. wyrok z dnia 8 września 2010 r., Deltafina/Komisja, T-29/05, Zb.Orz., EU:T:2010:355, pkt 426 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 154 W niniejszej sprawie z powyższej analizy zarzutu trzeciego wynika, że informacje stanowiące przedmiot zamierzonej publikacji, której sprzeciwia się skarżąca, nie mogą zostać uznane – w świetle argumentacji przedstawionej przez nią w toku postępowania administracyjnego i w niniejszym postępowaniu sądowym – za poufne ze swej natury.
- 155 Należy wskazać, że Komisja dysponuje szerokim zakresem swobodnego uznania przy decydowaniu o publikowaniu tego rodzaju informacji. Mając bowiem na uwadze zasady przypomniane w pkt 89 i 90 powyżej, art. 30 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 należy interpretować w ten sposób, że ogranicza on spoczywający na Komisji obowiązek publikacji do wymienienia zainteresowanych stron i podania istotnej treści decyzji wskazanych w art. 30 ust. 1 tego rozporządzenia w celu ułatwienia zadania Komisji polegającego na informowaniu opinii publicznej o istnieniu i treści tych decyzji, między innymi ze względu na wymogi językowe związane z publikacją w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Natomiast przepis ten nie ogranicza uprawnienia Komisji do publikowania całego tekstu jej decyzji lub przynajmniej jej bardzo szczegółowej wersji, jeśli uważa ona to za wskazane i jeśli pozwalają na to jej zasoby, z zastrzeżeniem poszanowania tajemnicy zawodowej i innych poufnych informacji (zob. analogicznie ww. w pkt 33 wyrok Bank Austria Creditanstalt/Komisja, EU:T:2006:136, pkt 76).

- 156 Nawet jeśli na Komisji ciąży zatem ogólny obowiązek publikowania jej decyzji jedynie w wersji jawnej, nie jest konieczne – dla zapewnienia dotrzymania tego obowiązku – interpretowanie art. 30 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 w ten sposób, że przyznaje on szczególne prawo adresatom decyzji wydanych na podstawie art. 7–10, 23 i 24 tego rozporządzenia, pozwalając im na sprzeciwianie się opublikowaniu przez Komisję w Dzienniku Urzędowym i w razie potrzeby także na stronie internetowej tej instytucji informacji, które – choć nie poufne – nie są istotne dla zrozumienia dyspozycji tych decyzji (zob. analogicznie ww. w pkt 33 wyrok Bank Austria Creditanstalt/Komisja, EU:T:2006:136, pkt 77). Wobec tego art. 30 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 nie ma na celu ograniczenia swobody Komisji w publikowaniu wedle uznania bardziej kompletnej wersji jej decyzji aniżeli niezbędne minimum oraz zawarcia w niej również informacji, których publikacja nie jest wymagana, pod warunkiem że ujawnienie tych informacji nie jest niezgodne z ochroną tajemnicy zawodowej (ww. w pkt 33 wyrok Bank Austria Creditanstalt/Komisja, EU:T:2006:136, pkt 79).
- 157 Z owego zakresu swobodnego uznania wynika zatem zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 153 powyżej, że – przyjmując wykazanie wcześniejszej praktyki administracyjnej, do której odnosi się skarżąca – nie mogła ona nabyć żadnych uzasadnionych oczekiwań co do jej utrzymania.
- 158 Wniosek ten nasuwa się tym bardziej, że w niniejszej sprawie publikacja szczegółowych informacji dotyczących naruszenia prawa Unii w dziedzinie karteli może ułatwić ustalenie odpowiedzialności cywilnej przedsiębiorstw odpowiedzialnych za te naruszenia i wzmocnić w ten sposób stosowanie tych przepisów w sferze prawa prywatnego. Należy również uwzględnić w tym względzie okoliczność, że Komisja podkreśliła w pkt 31 komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. oraz w pkt 39 komunikatu w sprawie współpracy z 2006 r., iż „fakt, że przyznano zwolnienie lub zmniejszenie w odniesieniu do grzywnien, nie [chroni] przedsiębiorstwa od cywilnoprawnych konsekwencji udziału w naruszeniu art. 81 WE”.
- 159 Co się tyczy argumentu skarżącej, wedle którego jej uzasadnione oczekiwania co do faktu, że Komisja nie ujawni informacji przekazanych dobrowolnie w toku dochodzenia, wynikają z publikacji pierwszej jawnej wersji decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu w 2007 r., uwzględniającej przedstawione przez nią wnioski o złagodzenie sankcji – argument ten jest bezzasadny.
- 160 Prawdą jest, że Komisja nie uznała w sposób wyraźny tej pierwszej jawnej wersji decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu, opublikowanej w 2007 r., za wersję wstępną.
- 161 Należy jednakże przypomnieć, że w owym czasie Sąd dokonał już interpretacji art. 21 ust. 2 rozporządzenia nr 17, który zasadniczo odpowiada art. 30 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, w ten sposób, że przepis ten nie ma na celu ograniczenia swobody Komisji w publikowaniu wedle uznania bardziej kompletnej wersji jej decyzji aniżeli niezbędne minimum oraz zawarcia w niej również informacji, których publikacja nie jest wymagana, pod warunkiem że ujawnienie tych informacji nie jest niezgodne z ochroną tajemnicy zawodowej (ww. w pkt 33 wyrok Bank Austria Creditanstalt/Komisja, EU:T:2006:136, pkt 79). W tym kontekście należy stwierdzić, iż sama okoliczność, że Komisja opublikowała pierwszą jawną wersję decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu w 2007 r. i że nie uznała jej za wersję wstępną, nie mogło dać skarżącej szczegółowego zapewnienia, że nie zostanie opublikowana w późniejszym czasie nowa, bardziej szczegółowa wersja jawna owej decyzji w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 135 powyżej.
- 162 Ponadto wnioski o zachowanie poufności przedstawione przez skarżącą w lipcu 2006 r. były uzasadnione w szczególności okolicznością, że wersja poufna decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu ujawniała jej zdaniem dużą ilość informacji handlowych mających szczególne znaczenie. Jednakże w chwili publikacji pierwszej jawnej wersji decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu istniało już utrwalone orzecznictwo, wedle którego nie są ani tajne, ani poufne informacje, które wprawdzie takimi były, lecz pochodzą sprzed co najmniej pięciu lat, wobec czego należy je traktować jako dane historyczne, chyba że, w wyjątkowej sytuacji, zainteresowane przedsiębiorstwo udowodni, że pomimo tego, jak dawne są to informacje, w dalszym ciągu stanowią

one zasadnicze elementy jego strategii handlowej czy też strategii handlowej innego podmiotu (zob. orzecznictwo przytoczone w 84 powyżej). W konsekwencji skarżąca mogła już w owym czasie rozpoznać, że ewentualny poufny charakter tych informacji zasadniczo nie mógł być gwarantowany nieskończenie długo.

- 163 Ponieważ skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu mogącego wykazać, że Komisja w szczególny sposób zobowiązała się wobec niej do odstąpienia od publikacji jawnej wersji decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu zawierającej więcej informacji niż wersja tej decyzji opublikowana na stronie internetowej DG COMP we wrześniu 2007 r., nie może się ona oprzeć jedynie na owej publikacji celem wywiedzenia tego rodzaju uzasadnionych oczekiwań.
- 164 Wreszcie zarzuty dotyczące naruszenia zasad pewności prawa oraz dobrej administracji również powinny zostać odrzucone, ponieważ rozumowanie przedstawione przez skarżącą na ich poparcie jest zasadniczo takie samo jak rozumowanie przedstawione na poparcie zarzutu naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.
- 165 Wynika z tego, że zarzut czwarty jest bezzasadny i należy go oddalić.

W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego naruszenia zasady celowości wpisanej w art. 28 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 1/2003 oraz naruszenia pkt 48 komunikatu w sprawie dostępu do akt

- 166 Skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja, w zakresie dotyczącym publikacji oświadczeń i dokumentów pochodzących od kandydatów do złagodzenia sankcji, uchybia zasadzie celowości wpisanej w art. 28 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003. Zgodnie z tym przepisem informacje uzyskane w ramach postępowań prowadzonych na podstawie art. 17–22 rozporządzenia nr 1/2003 mogą być wykorzystywane jedynie w celu, w jakim zostały one zebrane. Tymczasem ujawnienie informacji pochodzących z akt Komisji poprzez publikację bardziej szczegółowej jawnej wersji decyzji w sprawie Nadtlenek wodoru i nadboran sodu przyjętej przed kilkoma laty byłoby niezgodne z celem, w jakim te informacje zostały zebrane. Wniosek ten potwierdza pkt 48 komunikatu w sprawie dostępu do akt, z którego wynika, że tego rodzaju dostęp jest udzielany pod warunkiem, że uzyskane dokumenty zostaną wykorzystane jedynie na potrzeby sądowego lub administracyjnego postępowania dotyczącego zastosowania zasad konkurencji Unii będącego przedmiotem związanego z nimi postępowania administracyjnego.
- 167 Komisja kwestionuje tę argumentację.
- 168 W tym względzie należy na wstępie wskazać, że nie można przychylić się do stanowiska skarżącej, gdy zamierza ona oprzeć swą krytykę zaskarżonej decyzji w ramach niniejszego zarzutu na pkt 48 komunikatu w sprawie dostępu do akt.
- 169 Jak bowiem słusznie podniosła Komisja, z brzmienia pkt 48 komunikatu w sprawie dostępu do akt wynika, że ustanowiony w nim zakaz dotyczący wykorzystania dokumentów zawartych w aktach dochodzenia do innych celów niż na potrzeby sądowego lub administracyjnego postępowania dotyczącego zastosowania zasad konkurencji Unii będącego przedmiotem związanego z nimi postępowania administracyjnego jest skierowany do osób, przedsiębiorstw i związków przedsiębiorstw, do których Komisja skierowała pismo w sprawie przedstawienia zarzutów i które mają dostęp do owych akt w rozumieniu pkt 3 komunikatu w sprawie dostępu do akt. Wskazany pkt 48 nie ma zatem na celu określania reguł wykorzystywania przez Komisję oświadczeń lub dokumentów zebranych w ramach dochodzenia dotyczącego naruszenia art. 81 WE.
- 170 Co się tyczy ponadto zarzutu dotyczącego naruszenia zasady celowości ustanowionej w art. 28 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003, należy przypomnieć, że zgodnie z owym przepisem informacje zebrane w zastosowaniu art. 17–22 owego rozporządzenia mogą być wykorzystywane jedynie w celu, w jakim

zostały one zebrane, i to bez uszczerbku dla art. 12 i 15, dotyczących wymiany informacji z organami ochrony konkurencji państw członkowskich i współpracy pomiędzy Komisją a sądami państw członkowskich.

- 171 Nie można jednak uwzględnić tego zarzutu. Brak jest w tym zakresie konieczności wypowiedzania się w przedmiocie spornej dla stron kwestii, czy informacje przekazywane Komisji dobrowolnie w toku dochodzenia są objęte zakresem stosowania owego przepisu, niezależnie od tego, że art. 17–22 rozporządzenia nr 1/2003 mają na celu określenie ram uprawnień dochodzeniowych Komisji.
- 172 Publikacja decyzji wydanych przez Komisję w zastosowaniu art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 stanowi zasadniczo, jak potwierdza art. 30 owego rozporządzenia, ostatni etap postępowania administracyjnego, w którym Komisja stwierdza naruszenia art. 81 WE i nakłada za nie kary.
- 173 Z powyższego wynika, że bez uszczerbku dla ochrony, jakiej należy udzielić informacjom poufnym zawartym w aktach dochodzenia Komisji, publikacja przez nią wersji jawnej tego rodzaju decyzji, zawierającej informacje, które zostały jej przedstawione dobrowolnie przez przedsiębiorstwa celem skorzystania z programu łagodzenia sankcji, nie może zostać zakwalifikowana jako niezgodna z celem, dla którego owe informacje były zbierane.
- 174 Stwierdzenie to pozwala ponadto odróżnić niniejszą sprawę od przywołanej przez skarżącą sprawy, w której zapadł ww. w pkt 121 wyrok Asociación Española de Banca Privada i in., EU:C:1992:330. Bez konieczności przypominania różnic pomiędzy art. 20 ust. 1 rozporządzenia nr 17 a obowiązującym następnie art. 28 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 wystarczy stwierdzić, że ów wyrok dotyczył wykorzystania przez władze krajowe jako środków dowodowych informacji zebranych przez Komisję u przedsiębiorstw, które nie zostały wskazane w jej decyzji nakładającej karę w związku z naruszeniem prawa konkurencji, opublikowanej na warunkach przewidzianych w art. 21 rozporządzenia nr 17. Trybunał stwierdził, że tego rodzaju wykorzystanie było zabronione, gdyż było ono niezgodne z celem, dla którego te informacje były zbierane (ww. w pkt 121 wyrok Asociación Española de Banca Privada i in., EU:C:1992:330, pkt 35–38 i 47–54).
- 175 Z powyższego wynika, że zarzut piąty nie jest zasadny i powinien zostać w związku z tym odrzucony. Należy również oddalić skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

- 176 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 177 Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem Komisji należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (trzecia izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Evonik Degussa GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania w przedmiocie środka tymczasowego.**

Papasavvas

Forwood

Bieliūnas

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 28 stycznia 2015 r.

Podpisy